

U
R
Z
I
C
R

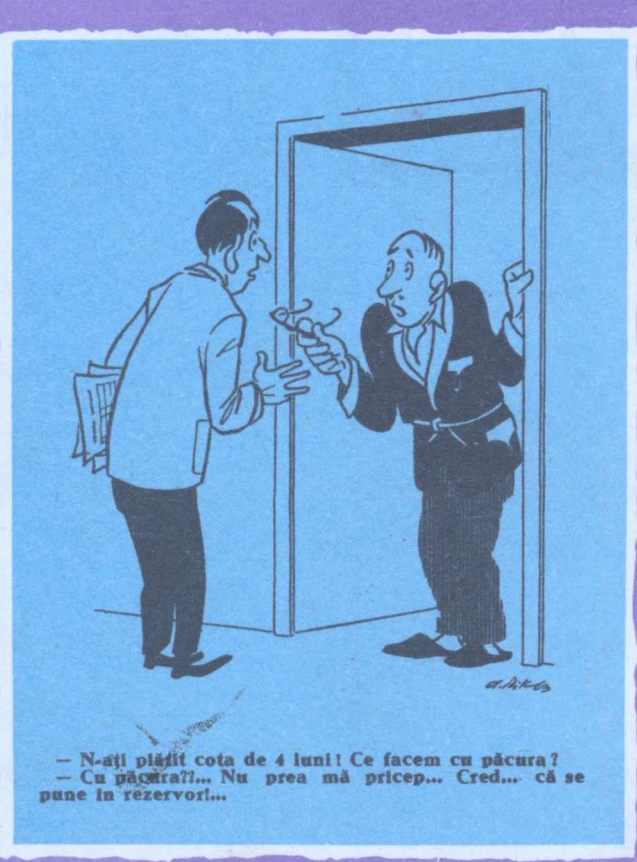
- M-ai plimbat cu cererea asta toată varal...
Acum a venit toamna, ce facem?
- Ne mai răcorim și noi!...

U M O R D E T O A M N Ă

- Stăm cu materialele afară! Ce facem dacă plouă?
- Asta-i problemă?!?... Intrăm înăuntru!

U M O R D E T O A M N Ă

- N-ai plătit cota de 4 luni! Ce facem cu păcura?
- Cu păcura?... Nu prea mă pricep... Cred... că se pune în rezervor!...

U M O R D E T O A M N Ă

- Vara nu pot lucra din pricina căldurii, iarna din cauza frigului!
- Dar acum e toamnă, de ce nu lucrezi?
- Mă gândesc ce cald a fost și... ce frig o să fie!...

U M O R D E T O A M N Ă

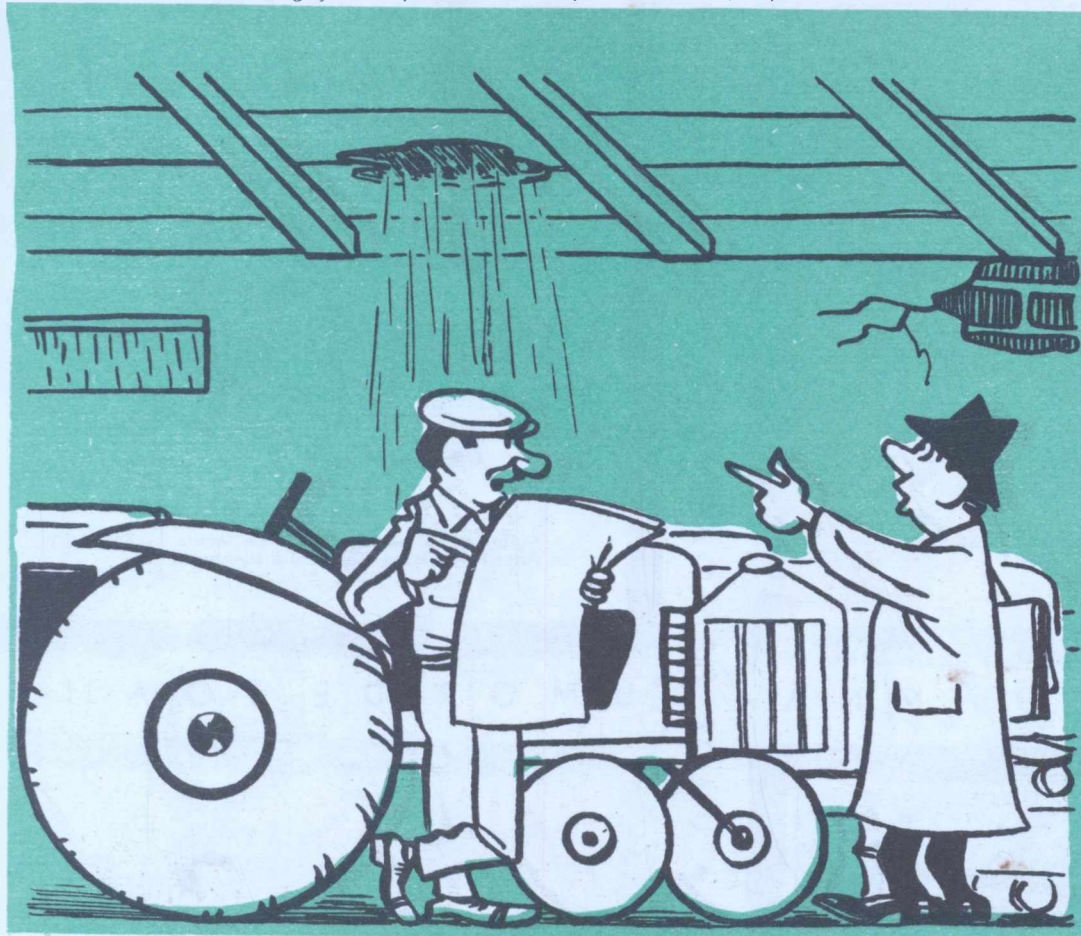
- Am întârziat puțin, dar cine o să mai poarte acum...

M O R D E T O A M N Ă • U M O R D E T O A M N Ă • U M O R D E T O A M N Ă • U M O R D E T O A M N Ă • U M O R D E T O A M N Ă • U M O R D E T O A M N Ă • U M O R D E T O A M N Ă • U M O R D E T O A M N Ă • U M O R D E T O A M N Ă • U M O R D E T O A M N Ă

NUL XV
Nr. 18
0-IX-1963
6 PAGINI
1,50 LEI

- Ce fericit ești, Nae! Tu poți murăturile la fel ca în fiecare toamnă, numai eu nu știu cum se poartă faloarele...

— Aici plouă!
— Numai aici?! Auzi ce scrie în ziar: ploi abundente în întreaga țară.

Desen de FRED GHENĂDESCU

„Sburătorul” — cenaclul literar, întemeiat de E. Lovinescu, între cele două războaie mondiale — își ținea ședințele, în fiecare duminică, între 5 și 9 seara.

Aci, venea cine poftea și — cine avea poftă — mai chema și pe alți nepoftiți, neexistând nici o formalitate, nici de primire, nici de exfolisire, din cenaclu.

Se citea orice și citea oricine: versuri, în stinjen antic sau cu „picioarele” în sus; proză, cu subiecte evoluind între turtă dulce și ghem de lână încurcată de pisică; teatru, cu voevozi folcloristici sau cu demoazele nevropate, cu escroci sentimentali și conflicte extraplate; eseuri cu stilul spălat la baia de aburi, cronici și studii cu gust dietetic și chiar teorii filozofice, noi ca turnul Colții și clare ca păcura noaptea.

Despre filozofie și filozofi, Brăescu avea următoarea teorie pe care nu pierdea ocazia s-o exprime, la cerere. Iat-o, redată din memorie, dar cu „miezul ei filozofic”, absolut nealterat: „Când un scriitor scrie o carte și înțelege ce scrie, iar — cititorul — pricepe ce-a citit, asta se cheamă *literatură*; fiind — scriitorul — înțelege ce scrie, iar — cititorul — nu pricepe nimic, din ce-a citit și asta se cheamă *filozofie*. Și când nici scriitorul nu înțelege ce-a scris și nici cititorul nu pricepe ce-a citit, asta se cheamă *metafizică*...”

★

Și, dacă, la „Sburătorul” cititul era aproape obligatoriu, în schimb, ascultatul era absolut benevol, iar vârsta autorilor nu avea nici o importanță, pe fotolul rezervat lectorilor luând loc, deopotrivă, autori necoțiți, copți ori tăscopți, sau — cum s-ar zice în limbaj academic — debutanți, consacrați și clasici.

Bineînțeles, toți aveau emoții, care țării, după vîrstă, de la tuse seacă, la pazeză vocală, sau de la tremolo la bilbiială în întrecere cu ea însăși.

Ceea ce însă nu e tot atât de bine înțeles, este că în afară de emoții — lectorii noștri mai aveau și cîte un defect de pronunție, oscilind de la peltic la fonf și balamut.

Dar, aceștia erau mai mult „flotanții” ședințelor și pasionați amatori de a-și citi operele, numai pentru plăcerea de a se auzi, indiferent de rezultatul, literar sau critic, al lecturii.

Adevărații „Sburătoristi” însă, „tăunii” sau „paraleii”, erau grupați în redacția „Sburătorului” și se produceau, foarte rar, în cadrul cenaclului și — mai întotdeauna —

Acuarelă

Marea limpede. Aproape
Zboară pescărușul lin.
O corabie spre ape
S-a desprins cîte puțin.

Trist îmi e corăbierul —
El visează largul, zarea
Dar e liniște și cerul
Parcă-și ține răsuflarea.

— De-ar veni un pui de vînt
(Zice-n gînduri visătorul)
M-ași desprinde de pămînt
Înflorind pe valuri zborul!

Vîntul, ce se-afle în cale
Auzindu-l — s-a desprins
Și-n vîrtejuri colosale
Marea-ntreagă a cuprins.

Apa fuge și se-adună
Și se zbate-n aprig chin —
Se stîrnise o furtună
Vorba-aceea, din senin.

Ce-a mai fost după urgie
Cu-acel tinăr nou venit?
Cine credeși că mai știe!
Ce-a vrut el, și ce-a ieșit...

Vezi, sînt unii critici care
Vrînd să-ți dea un pui de vînt —
În furtuni de grea amploare
Mi te „laudă”, tunînd.

RODICA T. FLOREA

— Reveniți mai tîrziu, acum intru în ședință...

Desen de V. TIMOC

Amintiri despre BRĂESCU

cu oarecare solemnitate „junimistă“ și autopunere în scenă bucureșteană.

Singurul care trebuia să se producă, în fiecare duminică, era Gh. Brăescu, care reprezenta umorul — oficial și netăgăduit — al cenaclului și însemna mult așteptatul moment al destinderii, după operele „savurate“ pînă atunci, cu ochii atenți la numărul filelor de manuscris nepătate și cu surisuri de caiafe amabile, pe buze. Nefîntrecut cititor al operelor sale, de îndată ce — cu unica și glorioasă lui mîină — Brăescu scotea manuscrisul din buzunar, începeau să pocnească păstăile risului și, cînd termina lectura, era înconjurat de hohote, ca de un nimb sonor.

★

Prin 1926, cred, Brăescu mi-a propus să scoatem împreună o revistă de satiră și umor, care să se numească „Porcul“. Încîntat de idee, E. Lovinescu ne-a găsit imediat editor, pe Gh. Filip, fostul patron al editurii „Minerva“ și — „acestea zîind fise“, cum zicea nenea Georgică (alias Gh. Brăescu) căruia îi cam plăceau cărțile și fisele, — ne-am pus pe lucru.

Cînd să scoatem însă autorizația de apariție (mi se pare că se scotea de la ministerul

de interne) comisia de resort, compusă din cinci granguri, s-a opus, pe motivul că „Porcul“ era un titlu prea trivial și „dacă de la titlu o luați așa, ne închipuim noi, ce porcării „va“ fi înăuntru.“

Imediat, Brăescu, a întocmit o altă cerere (el se ocupa cu „formalitățile“) adresată acelorași domni din comisie și mi-a dat-o s-o semnez, în calitate de co-director.

Cererea suna așa:

„Domnule ministru,
Subscrișii Gh. Brăescu și Tudor Mușatescu, scriitori, membri ai Societății scriitorilor romîni, majori și vaccinați, cu serviciul militar satisfăcut, unul ca colonel și altul ca caporal, neexercitînd — după cum vedim cu acte — nici un fel de profesiune degradantă în afară de aceea de scriitori și nefiînd condamnați decît la numeroși ani de sărăcie cu lustru — în urma respingerii cererii noastre, pentru autorizație de apariție a revistei de satiră și umor, „Porcul“, vă rugăm să binevoiți a ne aproba apariția unei alte reviste cu titlul „Măgarii“.

Primiți, vă rugăm... etc. etc.

Bineînțeles și această a doua cerere a fost respinsă și „Măgarii“ n-au apărut, niciodată, pe piață. Au rămas la posturile lor, acolo unde se aflau.

Întoarcerea din vacanță

de ȘTEFAN TITA

*Ni-e sufletul ca lanul pîrguit
Cînd ne întoarcem iarăși în cetate,
Purtînd pecetea traiului tîhnit
Pe chipul nostru plin de sănătate.*

*Desigur, nu e lucru prea ușor
Să te desprinzi din liane de vacanță,
Cînd te trezeai la zece uneori
Cu melodii în suflet, de romanță...*

*De-aceea se mai poate întimpla
Să crezi că ești din nou pe iarbă-n rouă.
Și-n pauza de muncă masa ta
Să mai păstreze cojile de ouă:*

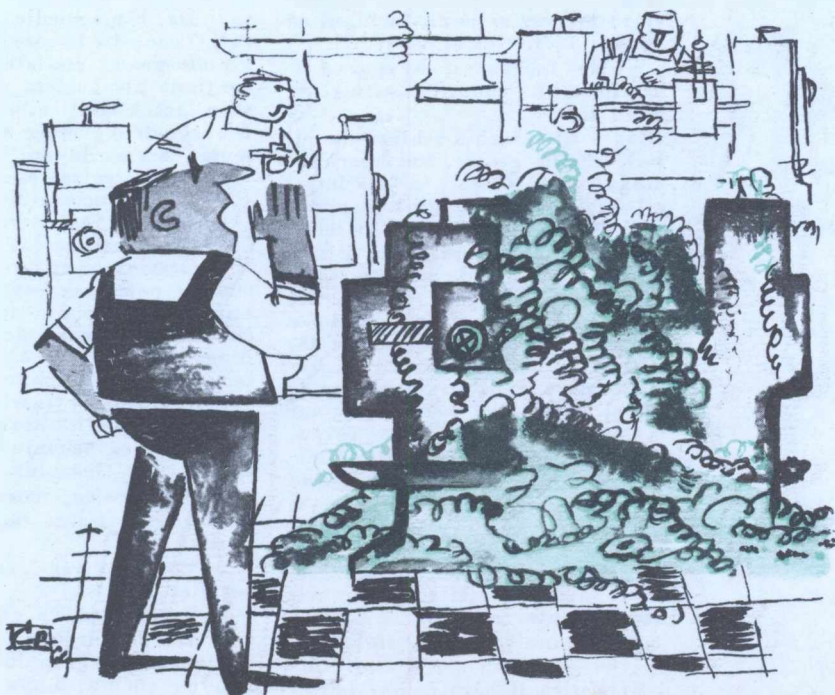
*Sau dacă șefului i-a năzărit
De lucruri serioase să te-ntrebe
Tu să-i răspunzi: „E timpul potrivit,
Să o porniți pin' la izvorul Hebe..."*

*Cînd soarele-i pe boltă suspendat
Să-ți spui: „Ia berea și la gheață pune-o
Cînd și se cere-n grabă-un referat
Tu să transcrii un cîntec de Modugno..."*

*Sau, în sîrșit, așa, neașteptat,
Soția să te-ntrebe indiscretă,
Cu zîmbet „cald“ și chiar „nevinovat“:
„De ce mergi, dragă, fără verighetă?..."*

*Desigur, toate-aceste întimplări,
În care viața parcă se distrează
Se duc, se pierd, ca fumurile-n zări
Și totul, iată, se normalizează.*

*În fiecare zi pornind la drum,
Străbatem cu succesul noi distanțe
Și parcă mai ușor ne vine-acum
Cu amintirea proaspetei vacanțe.*

Desen de V. CRIVĂȚ

— Gicăăă! Ești aici?

— Nae... și mai cum?!

Desen de M. STĂNESCU

— Ce să fac?! S-a terminat vacanța...

Stante DE TOAMNĂ

*Deci, iată-te din nou. Nu, nu-i surpriză.
Te-nțezăream printre araci de vie
Cum vii cu-aceiași stampă arămie
Și cu aceleași proșpețimi de briză.*

*Și iată, te salută iar poezia
Și versurilor le strânge valul:
Sub arșiți când se dizolva cu-ncetul
Te presimțea și-i ridicai moralul.*

*Și azi când ca o vulpe ruginie
Mi te strecori prin razels de soare,
Eu te primesc cu-o nouă poezie*

*Și-n cinstea ta ridic, aromitoare,
Pentru belșug și pentru veselie,
O cană grea de must și de răcoare.*

MIRCEA BONDA

CON- TRO- VER- SA

de MIHAIL JOLDEA

— Degeaba, dragă Mitică!... Orice mi-ai spune, tinerii nu mai savurează minunile unei nopți de vară... nu mai sînt romantici! Pe vremea mea... ehe!... curgeau vorbele de dragoste... perle, nu altceva!

— Vorbe!

— Nu mai simt fiorul acela al tainicei întîlniri...

— Ei aș!

— Sînt distrați, grăbiți, se plictisesc repede...

— Exagerări!

— Nu gustă tăcerea unei nopți cu lună plină!

Discuția aceasta avea loc într-o noapte cu lună, în vreme ce Mitică și Costică, cei doi amici trecuți de cincizeci de ani, se plimbau agale pe aleile Cîșmigiului. Căutau cu privirea o bancă pentru a se așeza și a-și continua discuția. Tocmai cînd pierduseră orice nădejde de a găsi vreun loc, dinspre un boschet mai retras le surse o bancă părăsită de curînd. Cei doi amici se așezară răsufînd mulțumiți. Deodată auziră șoapte. Șoapte de dragoste. Cei doi ciuliră urechile și cu coada ochiului observară pe o bancă alăturată doi tineri stînd unul lîngă altul: ea cu capul pe umărul lui, el cu brațul cuprînzîndu-i talia.

— Ce zici, Costică? Nu mai sînt romantici, hai? șopti triumfător Mitică...

— Ssst! îl opri Costică.

Și cei doi ascultau atenți ce-și șopteau îndrăgostiții.

(El) — De ce oare stelele pălesc în lumina ochilor tăi, iubita mea?

— Auzi, Costică?

— Sst!.

(El) — De ce noaptea este atît de fermecătoare numai atunci cînd treci tu prin ea?

— Ce mai spui, Costică? se umflă Mitică în pene.

— Sst!

(Ea) — Oo! Iubitul meu! Lasă-mă să te privesc și să-mi închipui că tu ești începutul și sfîrșitul!

— Mai îndrăznește să spui că tineretul nu-i romantic, Costică! Ai amuțit?

(Ea) — Cînd închid ochii și somnul îmi mîngîie genele, îmi apari tu, dragul meu! Singur, în fața întregii lumi! Cu tine, mină în mină, vom întîmpina răsăritul soarelui.

— Auzi cîtă poezie? Și Mitică își freca mîinile de bucurie ca și cum el ar fi primit declarațiile fetei, în timp ce Costică devenea nervos ca un ospătar după ora 21.

(El) — De cînd te-am zărit, dragostea mi-a întins brațe diafane de vis și clipele îmi păreau ore, iar orele veacuri pînă să te revăd. Acum ne-a unit veșnicia sub lumina surisului tău... dragostea mea pe care o trezesc în fiecare zi în inimă, șoptindu-i: bună dimineața!

— Regret că n-am un magnetofon ca să pot înregistra aceste minunate cuvinte.

Ei, domnule Costică? He! he,... se vede că nu cunoști tineretul!

Și Mitică îl bătu compătimitor pe Costică pe umăr. Dar o voce cristalină de femeie îl făcu pe Mitică să-i înghețe singele în vine: „Am transmis din studio, piesa“...

— Romantici, Mitică, hai? Regeți că n-ai magnetofon? Nu cunosc tineretul?

Ha, ha, ha, ha! izbucni deodată Costică, îndreptîndu-se spre cei doi tineri care continuau să tacă lipiți unul de celălalt.

— Minunat transistor aveți! Felicitările mele!

— E un „Electronica“! șopti băiatul timid.

— Și ce clar se auzeau cuvintele de dragoste! rosti Costică, în vreme ce Mitică privea furios în pămînt. Exceptională piesă! continuă Costică fulgerîndu-l cu privirea pe bietul Mitică.

— Cîtă puritate... cîtă suavitate în declarațiile celor doi tineri! Îmi pare rău că nu știu cum se numește piesa și cine-i autorul.

— Vă mulțumesc pentru frumoasele cuvinte pe care ni le-ați adresat! Piesa se cheamă „El și ea“ și este scrisă de mine pentru formațiile de amatori! rosti băiatul și cei doi tineri se ridicară.

— Bravo, tinere! Dă-mi voie să te îmbrățișez! explodă Mitică ferocit. Și sărută de două ori zgomotos obrazul tînărului, în vreme ce Costică începu să fluiera a pagubă.

— V-a plăcut, duddie? continuă Mitică entuziasmat.

Tînăra zîmbi stingherită.

— Cum să nu-i placă, dacă am scris-o pentru ea cînd ne-am căsătorit! rîse tînărul.

— Ce mai spui, Costică? O făcuși fiartă, stimabile! De ce taci, neică? N-avem romantici, hai? Apoi adresîndu-se tînărului: Mă bucur că înlînesc un autor dramatic atît de tînăr, ale cărui cuvinte m-au emoționat pînă la lacrimi... drama aceasta a dumitale...

— Dar nu e dramă, e comedie...

— Aha! strigă victorios Costică.

— Cum? Dă-mi voie... începu Mitică simțînd cum îi fuge pămîntul de sub picioare. Ce fel de comedie? Dă-mi voie...

— Da. E o comedie! vorbi tînărul. O comedie în care satirizez cuvintele goale, umflalte, lipsite de conținut ale aceluia care le rostesc fără a simți nimic în suflet. E vorba de o pereche din alte vremuri; ea visa de fapt situația lui, iar el visa zestrea ei...

— Păi!... încercă Mitică.

— Pardon! Stai să vezi!... căută Costică să vorbească.

— Dragostea nu are nevoie de cuvinte pompoase pentru că ea se împletește cu viața noastră de zi cu zi... cu preocupările noastre, dragostea nu-i o tobă de blîci care face zgomot!... Noapte bună, tovarăși. Și cei doi tineri se îndepărtară. El își săltă transistorul pe umăr, iar ea înconjură cu mîna stîngă talia tînărului.

— Bei o cafea? mormăi Mitică.

— Aș! E tîrziu! răspuse acru Costică.

— Mă uit la tine... Om bătrîn și neserios.

— Parcă tu ce cusur ai?

Și cei doi prieteni plecară tăcuți și îmbufnați ca doi iubiți certați de curînd. Luna le lumina calea în vreme ce greierii țîrliau pe alei.

— Tineretul, dragă Mitică...

— Las-o moartă!...

DOI amici, TREI

De curînd m-am deplasat pînă la Călan să-mi vizitez bunicii. Aflînd de sosirea mea, într-una din zile și-au anunțat vizita doi buni amici ai mei: unul de la Întreprinderea de gospodărie orășenească din Călan și celălalt, salariat la spitalul de copii din același oraș. Am rugat-o pe bunică-mea ca acești doi oaspeți să fie lăsați în grija mea.

— Bunico, un singur lucru îți cer: să-mi pregătești pe bufet un platou gol pentru prăjituri, și o sticlă de Murfatlar, goală.

Au sosit cei doi prieteni. Amîntiri, șuete, apropouri, mă rog, ca între amici care nu s-au mai întîlnit de un veac... Apoi a început tratația. Am așezat în dreptul fiecăruia cîte un pahar gol pe care l-am „umplut” din sticla goală de Murfatlar:

— Fraților, noroc și voie bună! Sus paharul! Prozit!...

— Noroc!... se blînbiră cei doi, privindu-se năucii unul pe celălalt.

Am dat paharul pe gît, am plescit cu poftă și am exclamat:

— Ce ziceți? Grozav vin! Eu l-am adus! Voi nu beți? Nu vă las pînă nu goliți paharul!...

— Bine, dar... blîgii amicul de la spital, arătînd spre paharul gol... vezi că...

— Sigur! Întări cel de la I.G.O., paharul e...

— Știu, fraților, e mic, dar vi-l umplu din nou!... Hai, prozit!...

— E nebun! îl aud pe cel de la spital șoptindu-i îngrozit celuiilalt. Să nu-l contrazicem! Pe semne un acces de delirium tremens.

Și ridicînd paharele, le-au dat pe gît. Îi întreb:

— Cum vi se pare?!

— Tare!... îngîmă unul.

— E teribil! Întări celălalt. Are un buchet!...

— Să vă mai torn un pahar?

— Nu! Nu!... Eu țin regim.

— Și eu! bălmăji al doilea.

— Fraților! Sînteți invitații mei și pînă nu golim sticla nu plecați de aici!...

Așa că eu turnam, iar cei doi, înnebuniți de spaimă, dădeau pe gît paharele goale. La un moment dat, bunică a apărut în prag. A rămas cîteva clipe înmărmurită, neștiind ce să creadă, apoi văzînd tabloul, a zbughit-o înfricoșată, trîgînd ușa după ea.

— Și acum prăjiturile! exclam eu așezînd în fața lor platoul gol... Astea sînt cu cremă, astea sînt cu nuci, astea sînt uscate. Din care preferi?

— Cu cremă! scînci amicul de la spital, galben ca ceara, întinzînd mîna spre farfurie.

— Și tu? îl întreb pe al doilea.

— Indiferent. După aspect, par să fie toate la fel de gustoase... clîntăni acesta alb ca varul, prefăcîndu-se cu groază că mîncă o prăjitură.

— De ce strîmbi din nas? îl iau la rost. Nu-ți plac baclavalele?

— Ba da... ba da... dar... am nimerit una arsă...

— Uite, ia-o pe asta...

— Care? se fistici el.

— Asta, pe care ți-o servesc eu. Ce naiba, ești miop, n-o vezi?

— Ba da... mulțumesc...

În prag, alarmată, apare familia. Bupica ne privește îngrozită cum stăm cîteșitri în jurul mesei și întinzînd mîinile spre farfurie zăbovim pe fundul ei cîteva clipe ca apoi aceleași mîini goale să le ducem spre gură ca și cum am fi mîncat cîte o prăjitură. Mă adresez prietenului de la spital:

— Cele cu nuci sînt un deliciu, nu-i așa?

— Da! Eu mai iau una! bolborosi el ca să-mi între în voie.

— Maică, zbiră bunică, adu aici pompa de flit, dar umple-o cu Ner-

vatil!... Nu vezi că s-a strecurat boleşnița în camera asta?

În aceeași clipă amîndoi prietenii săriră de pe scaune și se repeziră spre ușa:

— Ajutooor! Ne omoară nebunul!

— Care nebun?! mă mir eu cu glasul cel mai firesc din lume.

— Tu! Ori ești nebun, ori ți-ai bătut joc de noi! rosti cel de la spital, călare acum pe situație intrucit se afla dincolo de ușa.

— Așa e! Întări amicul de la I.G.O. Ne-ai silit să bem vin invizibil și să mîncăm prăjituri inexistente, de ne-au cuprins crampele de spaimă!

— Stați, fraților, nu vă supărați! adaug eu calm. Credeam că sînteți obișnuiți cu d-alde astea...

— Cum? Să mîncăm ceea ce nu există?

— Aproximativ! Să dați bani pe ceea ce nu există! Să semnați pe ceea ce nu există!

— Nu înțelegem!...

— Nu? Să vă explic: E adevărat că direcția spitalului de copii din Călan a contractat în 1962 cu I.G.O. executarea unor lucrări la acest spital?

— Și ce legătură are spitalul cu baclavalele tale?

— Are. Lucrările nu s-au executat în luna decembrie...

— Și? Pentru asta ne-ai silit să bem aer în loc de vin?

— Aveți răbdare!... Lucrările nu s-au executat nici pînă la 31 decembrie 1962.

— Și de ce bagi vinul în reparațiile noastre?

— ...Și pentru ca să nu pierdeți fondurile alocate pentru aceste lucrări, ce-ați făcut?...

— Uite ce, taci, adu sticla și bem cît poștești.

— Și voi cum ați procedat, dragii mei prieteni?... Ca să nu pierdeți fondurile alocate...

— Eu propun să mai luăm cîte o prăjitură! Baclavalele sînt cu nuci, pe cînd fondurile...

— Sînt cu istorii...

— Și eu care credeam că are un acces de delirium tremens...

— Nu, dar o să-l facă cineva...

Și cum spuneam... ca să nu pierdeți fondurile alocate pentru aceste lucrări, voi, adică spitalul și I.G.O. ați întocmit un proces-verbal prin care I.G.O. a executat, și spitalul a recepționat fictiv lucrările!...

— Tot mai bune erau baclavalele...

— Așa că, dragii mei, am și eu inovațiile mele... Dacă există lucrări care de fapt nu există, de ce n-ar exista și prăjituri fără să existe!... Mai cu seamă că lucrările executate și recepționate nici după două trimestre n-au fost terminate...

— Toarnă-mi un pahar de vin! îngîmă palid amicul de la I.G.O.

— Din care?

— Din care o fi, că mi s-a uscat gîtul!... Poate să fie și cel din din sticlă...

— Și mie! blîgii celălalt.

— Din care?

— Din ăla fictivul, că nu-i atît de tare... Mi s-a uscat gîtul...

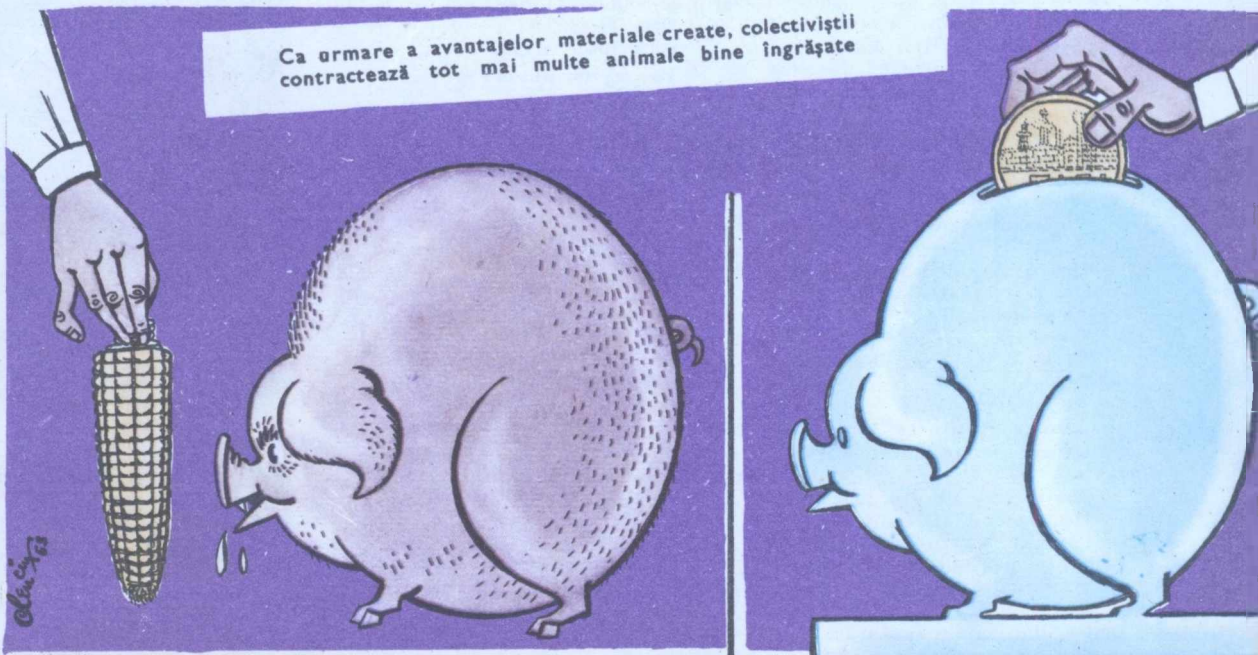
— Așa-i, întii ați uscat fondurile, acum vi s-a uscat gîtul...

— Maică, spuse veselă bunică, nu mai umple pompa cu Nervatil, umple-o cu Tîrnave, a-o bem în cinstea lu' nepotu-meu!... Că e deștept foc! Vedeți? Cînd eu vă spuneam că suferă de inteligență, voi ziceați că are un cap fictiv... Maică, da' cum rămîne cu lucrările?...

— Sîntem și noi curioși...

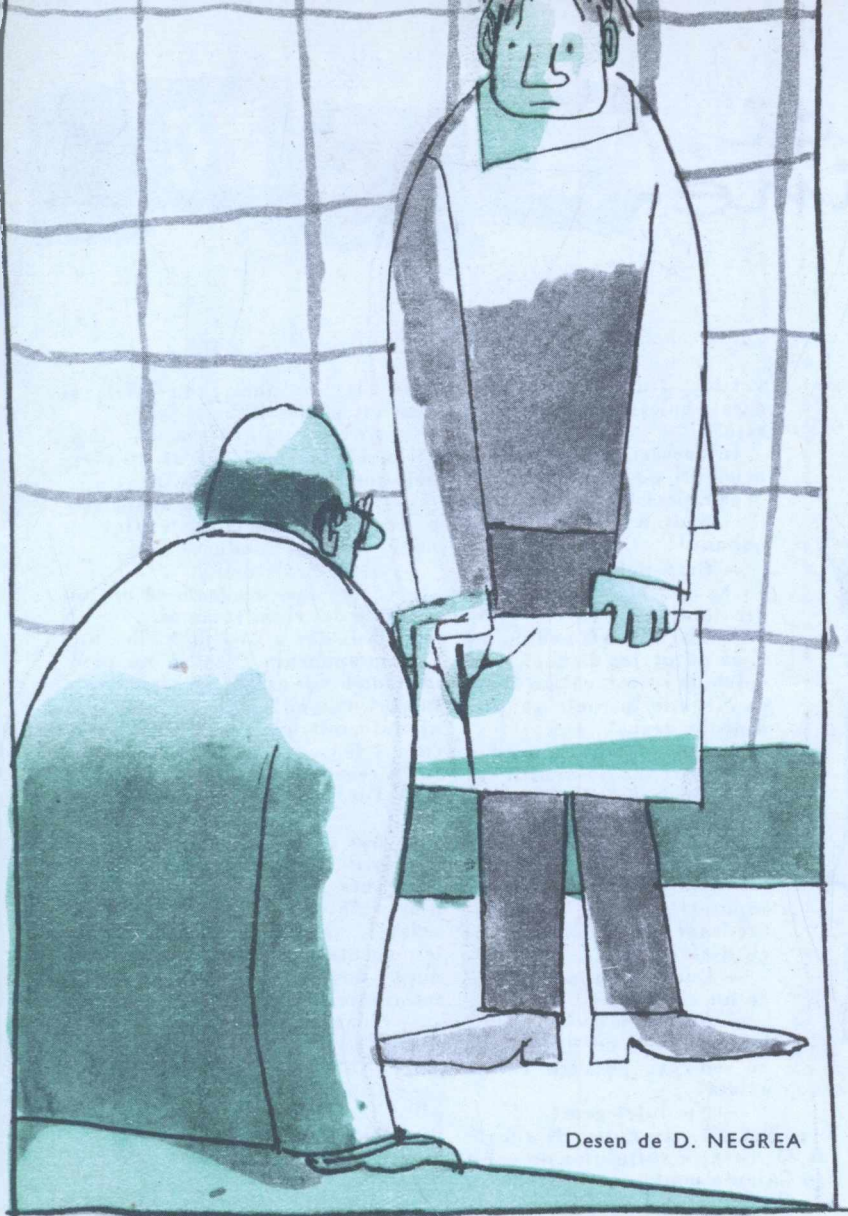
AL. VIANU (necitiv)

Desen de AL. CLENCIU

Timpul I

Timpul II

Desen de D. NEGREA

— Tabloul ăsta n-are pic de căldură...
— În ziua când l-am pictat eram răcir

Cocoșelul

Intâind c-o să devină
Un sportiv neîntrecut,
Antrenorul l-a crescut
Într-o strinsă disciplină.

Și Georgel, după vreun an,
A înțeles ca o rachetă
Și... s-a socotit vedetă
Pe al sportului ecran.

Lanțul marilor succese
El îl vrea sărbătorit:
Cite-un sprîi mai prelungit,
Nopti pierdute cit mai dese.

După cite-un chef la toartă
Pînă către zori de zi
Se întreabă: „Ceață-o fi?
Oare-s doi portari în poartă?”

Cine-acum să se mai bage
În antrenamentul lui:
„Nu mai sînt un puști să-mi spui
Un „penalti” cum se trage”.

Antrenorul a-ncercat
Ce i-a stat lui în putință:
După critici în ședință
Chiar l-a și avertizat...

„Dar se teme: știe bine
Că nu-i lucru prea ușor
Să suspenzi un jucător
„Prima-nții” așa ca mine”

Meciul început e-n toi,
Azi e marea încercare:
„Hai băieți, înc-o sforțare
Și sărim pe locul doi”.

Tot atacul merge strună,
Rezultatu-i excelent,
Este și Georgel prezent
Dar... privește din tribună.

Hei, cîndva, un cocoșel
A crezut, convins se pare,
Cîm că soarele răsare
Doar atunci cînd cîntă el.

FLORIN IORDĂCHESCU

ȘANȚUL SLĂBICIUNILOR

La poștă

I-am scris lui Viorel! La Oravița! Acolo locuiește! L-am anunțat că vin la el. Să-mi petrec concediul. Și-o jumătate de oră mai tîrziu mă și aflam...

...În tren

Lume multă! Ce bine-i cînd ai locul tău! Eu n-am, că m-am suit în personal c-o clipă înainte să plece. O noapte întreagă am stat în picioare. Am cerșat toate compartimentele. Poate găsesc un loc! Aș! Pretutindeni cite opt persoane. Și eu... mereu al 9-lea!...

Oravița — str. Eftimie Murgu 41-43

— Vioreleee! Vioreleee!! Am sosit!

— Bravo! Vino sus! m-a îndemnat el de la o fereastră a etajului I.

— Pe unde?

— Pe scară!

— Și la scară cum se ajunge?

— P-acolo!

— Acolo e un șanț!

— Atunci pe dincolo!

— Dincolo e un munte de pămînt!

— Așa-i! Ia-o pe dincoace!

— Dincoace e alt șanț!

— Uite ce e, vin eu să te iau!

— Și tu pe unde ai să calci?

— Mă descurc eu...

— De mult?

— De cînd m-am mutat!

— Dar cine a lăsat mizeria asta în fața blocului?

— Lotul!

— Lotrul??... Dar ce, curge pe-aici?

— Nu! Lotul 17 Construcții din Oravița. A ridicat un imobil modern, după cum vezi, și l-a lăsat înconjurat de șanțuri precum cetatea Bran.

— Te rog, termină cu explicațiile și vino odată jos să mă iei sus!

— Prea tîrziu!

— Cum prea tîrziu?

— Păi a început să plouă!

— Ei și?

— Asta-i bună! Crezi că se mai poate ieși din bloc cînd plouă?

Șanțurile se umplu de apă, iar mormanele de pămînt se transformă pe loc în pastă de lipit!! E pericol!

— Bine, dar eu ce fac?

— Pleci! Ai tren peste o oră!

— Și cu tine cum rămîne?

— Eu rămîn la fereastră!

— Aștepti pe cineva?

— Da, aștept să se facă nivelarea și asfaltarea terenului din fața blocului!

— Dacă știam cum stau lucrurile veneam la iarnă. Cînd îngheață apele! Barem apucam să-ți văd apartamentul. La revedere!

— Dacă știam cum stau lucrurile veneam la iarnă. Cînd îngheață apele! Barem apucam să-ți văd apartamentul. La revedere!

— Dacă știam cum stau lucrurile veneam la iarnă. Cînd îngheață apele! Barem apucam să-ți văd apartamentul. La revedere!

În gara Oravița

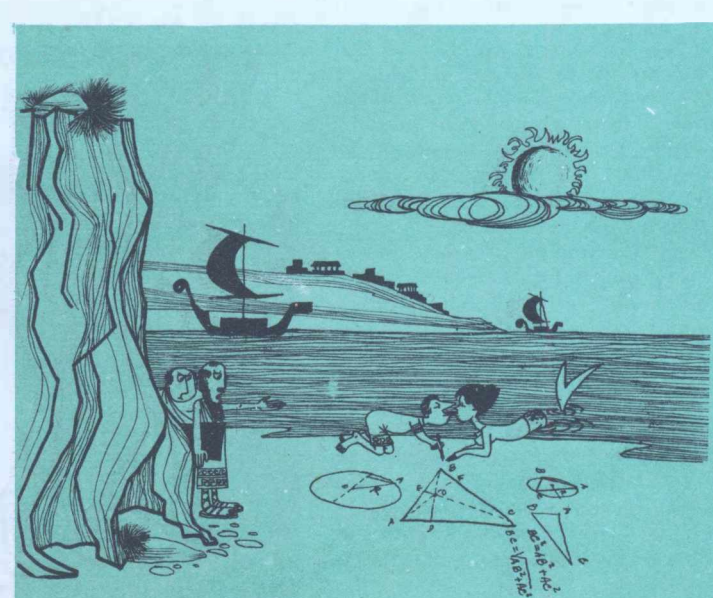
— Vă rog un bilet pînă la București!

— Dus și întors?

— Nu! Numai dus, că sînt...

întors!!

DAN MANOLESCU

— Hm, ia privește la tînărul Pitagora. Și el care-mi promisese c-o să-nvețe toată vara pentru corigența asta!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Problema cu Ilie

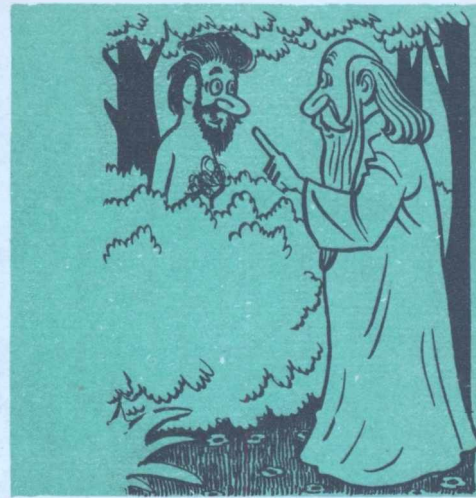
— Grigore, stai degeaba pe prispă și eu nu știu unde mi-e capul de atita treabă.
 — E la locul lui, Sofico, pe umeri...
 — Lasă glumele astea nesărate și dă-mi o mână de ajutor.
 — Am treabă, Sofico. Mă gîndesc... Venind spre casă l-am văzut pe Ilie. Scotea saculul ce-l are lângă luncă. Și acum mă gîndesc de ce l-o fi scoțînd...
 — Trebuia să-l întreb, că tot erai acolo.
 — Eu să știu de bine că mor și cu Ilie nu vorbesc. Ai uitat că la ultima adunare a colectivei mi-a zis „superficial”?
 — Bine ți-a spus! Nu îngrijești cum trebuie tineretul bovin din șeptelul colectivei.
 — Ascultă, Sofico, nevasta trebuie să țină cu bărbatu-său, nu cu tineretul bovin!
 — Eu tin cu colectiva. Pînă de curînd erai fruntaș...
 — Și-o să mai fii! Numai că acum, un lucru nu pricep eu: ce nevoie avea Ilie să taie și zarzărul! La asta mă gîndesc.
 — Mai bine bate gîpeile alea la gard, că s-au slăbit din cuie.
 — Păi dacă le bat eu, cine se mai gîndește în locul meu la problemă?
 — Care problemă?
 — Problema cu Ilie. Crezi că degeaba făcea el ce făcea?
 — Grigore, vîd eu că n-ai astîmpăr. Du-te și tu și scoate prunul ăla uscat de pe lotul nostru, că poate așa te potolești.
 — Zău? Și dacă scot prunul unde mai legăm noi capra? Știi bine cît de năbădăioasă e. Așa că tot mai bine este dacă alergi tu pînă la Ilie și-l întreb ce tot face acolo...
 — Nu alerg deloc.
 — Ai dreptate. De ce să alergi cînd poți să mergi și agale.
 — Nu merg nicăieri.
 — Bine, Sofico, dar dacă nu te duci tu, cum mai lămurim noi problema cu Ilie?
 — Pe mine nu mă interesează treburile personale ale altora.
 — Parecă pe mine mă interesează? Dar vorba e, te duci sau nu?
 — Unde?
 — La Ilie.
 — Iar mă bați la cap?

— Eu? Nu observi tu, dar eu te întreb eu frumosul... și pentru ultima oară: te duci sau nu?
 — Nu.
 — Ei vezi? Nu puteai să spui așa de la început? Dar, pentru că tot veni vorba, la urma urmei, de ce nu te duci?
 — Eu nu mă amestec în treburile altora! D-asta!
 — Parecă eu mă amestec? Puțin îmi pasă mie ce face Ilie. Că vorba aia... la revedere.
 — Unde pleci?
 — Mă duc să plimb capra, că e nervoasă! N-o auzi cum behăie?
 — Cum s-o aud, cînd capra e tocmai acilea, lângă noi.
 — Las-că aud eu și pentru tine. Mă cheamă.
 — Grigore, ce faci, omule, acolo?
 — Ce să fac, Sofico, mulțumesc bine, tai prunul...
 — Păi dacă-l tai, unde mai legi capra?
 — N-o mai legăm. Îi vorbim cu frumosul și se astîmpără ea.
 — De două ceasuri te caut. Vino la masă.
 — Imediat, Sofico. Doar să scot măcieșul, liliacul și tufele astea cu ardei iute. Că tot nu am nici o pricopseală de pe urma lor.
 — Mă omule, ce nevoie ai tu să le scoți?
 — Ca să pregătesc hrana pentru animale.
 — Ce fel de animale?
 — Am un gînd mare: vreau să creștem încă o vacă și un vițel. Plus capra. Că se poate, dacă folosim chibzuit lotul nostru.
 — Așa? Și crezi că are să le placă tufele de liliac și ardei iute?
 — Vezi, Sofico, asta-i partea ta rea, că ești prea iute la răspuns și prea domoală la gîndire. După ce curăț lotul pun pe el plante furajere. Mă gîndeam la niște lucernă, trifoi și porumb furajer.
 — Te-ai gîndit bine... Nu cumva sfatul ăsta ți l-a dat Ilie?
 — Care Ilie? Nu cunosc nici un Ilie... de cînd mi-a spus că-s superficial! Uite, cînd te întorci spre casă dă-i lui Ilie hîrlețul ăsta înapoi. Mi l-a împrumutat ađineauri cînd am trecut întîmplător pe lângă lotul lui. Acum am terminat treaba, așa că nu mai vreau să am de-a face cu el.
 — Cu Ilie?
 — Nu. Cu hîrlețul! Și spune-i că-i mulțumesc.

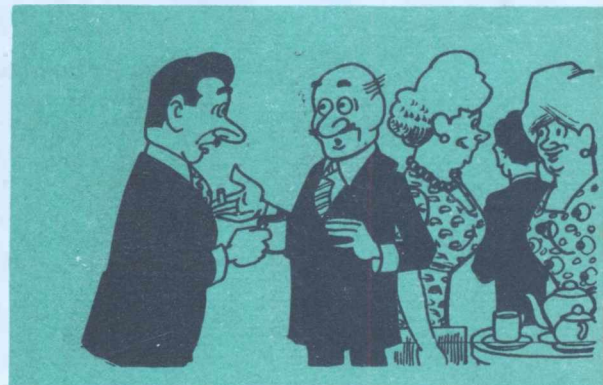
VASILE RĂDULESCU

SOTI ȘI SOTII

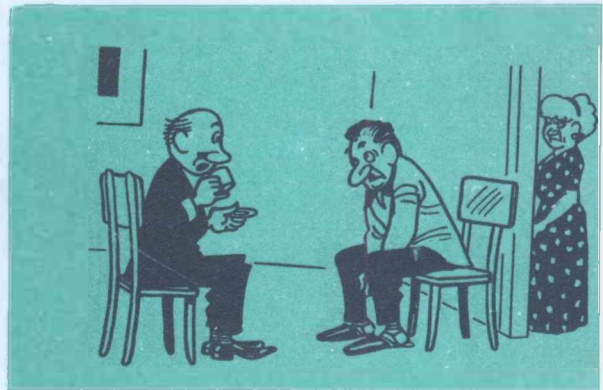
Desene de FRED GHENĂDESCU

— Ca să nu mai fiu singur, azi îți voi crea o nevastă.
 — Păi ce fel de paradis o să mai fie ăsta?!

— Cred că sofiile noastre au aceeași vîrstă.
 — Vai, nu! A mea e blondă de numai doi ani...

— Pe soția dumitale ai cunoscut-o cu mult înainte de a te însura?
 — Nu, după ce m-am însurat...

Toamna în uzine

A venit fără restanțe
 Prin văzduhul alb de scamă
 Toamna, străbătînd distanțe
 Și bogată în nuanțe!
 Pe copaci a pus aramă
 Iar pe-alei, ca prinse-n hore,
 Mii de flori multicolore.

Dar surprinsă și mișcată
 A rămas toamna mănoasă
 Cînd a fost întîmpinată
 De uzina noastră toată
 Mai modernă, mai frumoasă
 Cu clădiri de mii de pași
 Și cu sute de frunzași.

A aflat trecînd prin hală
 Cu privirile-i atente
 Că-n producția globală
 Depășirile recente
 Sînt de șapte, opt procente...
 Dînsa are însă loane,
 Mofturoasă-i cum o știi,

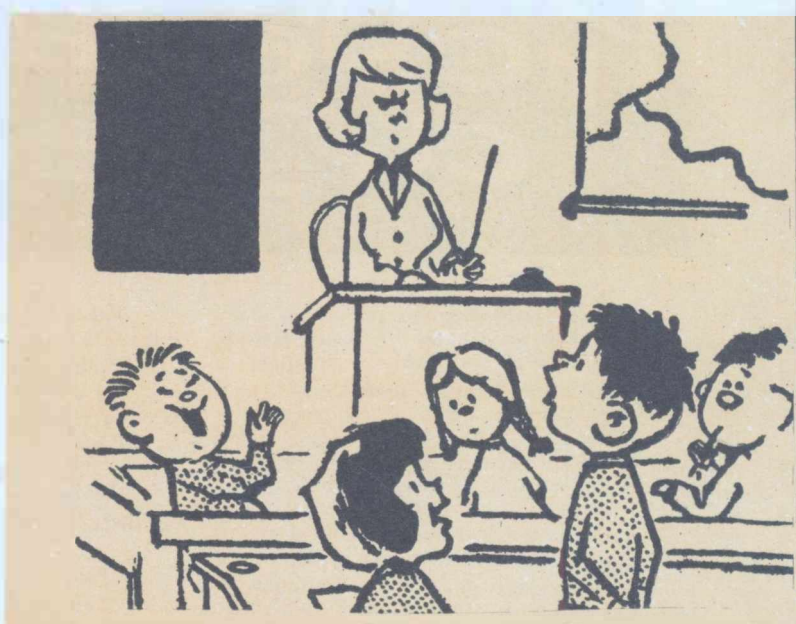
A trimis în zbor spre zare,
 Ca un stol de bucurii,
 Rîndunele călătoare
 Și cocoare și lăstuni
 Cînd află că-n nouă luni
 Am făcut economii
 De vreo două milioane.

Dar mai mult s-a bacurat
 Cînd i-am spus că am mai dat
 În aceste luni din an
 Beneficii peste plan.
 Toate acestea-i încălziră
 Pentru-un timp suflarea rece
 Parecă n-ar mai vrea să plece,
 Căci sădește pe alei
 Cu vreo cîteva femei,
 Pentru-ntreaga mea uzină
 Flori de toamnă și lumină.

FLORIAN SAIOC

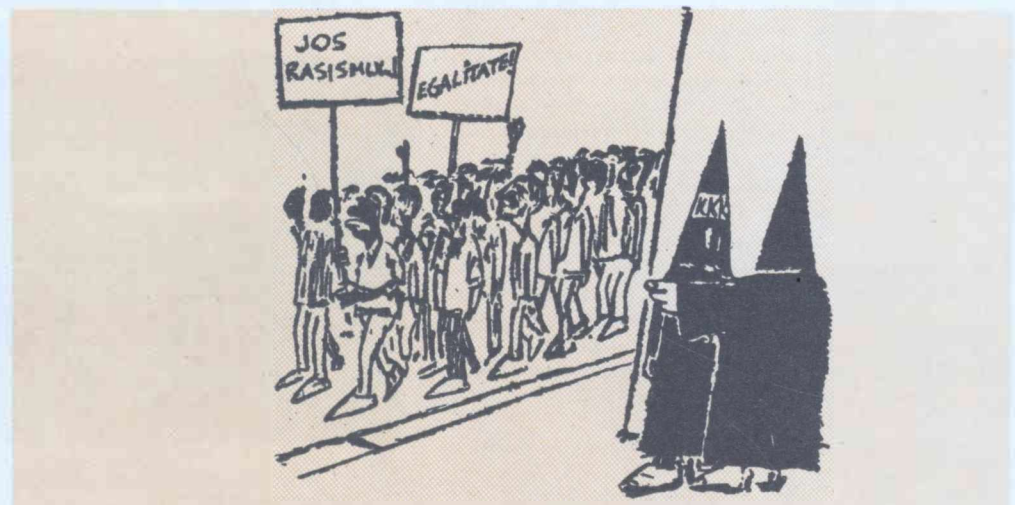

Favoritul familiei în ambele sensuri.
Desen din „DAILY WORKER” (Londra)

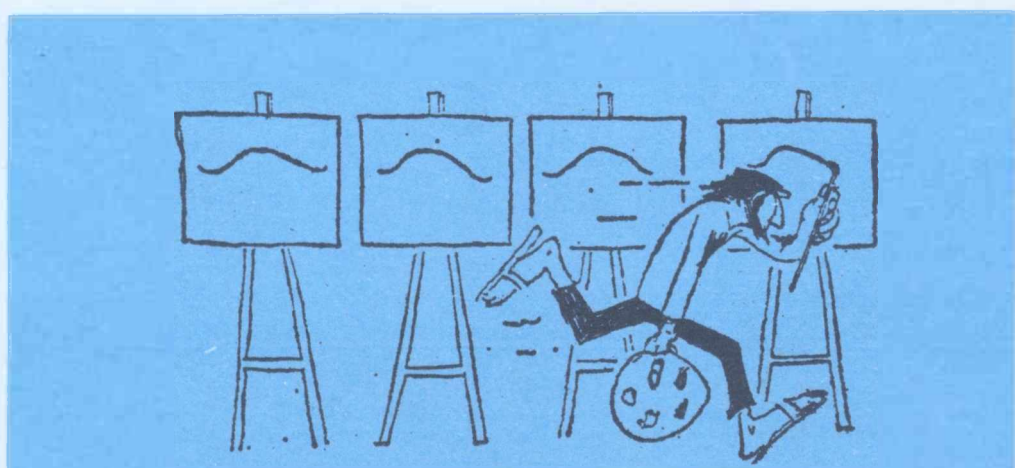

— Ioana d' Arc a salvat Franța alungind Anglia din Piața Comună.
Desen din ziarul francez „Aux Ecoute”

UMOR DE PEȘTE HOTARE • UMOR DE PEȘTE HOTARE

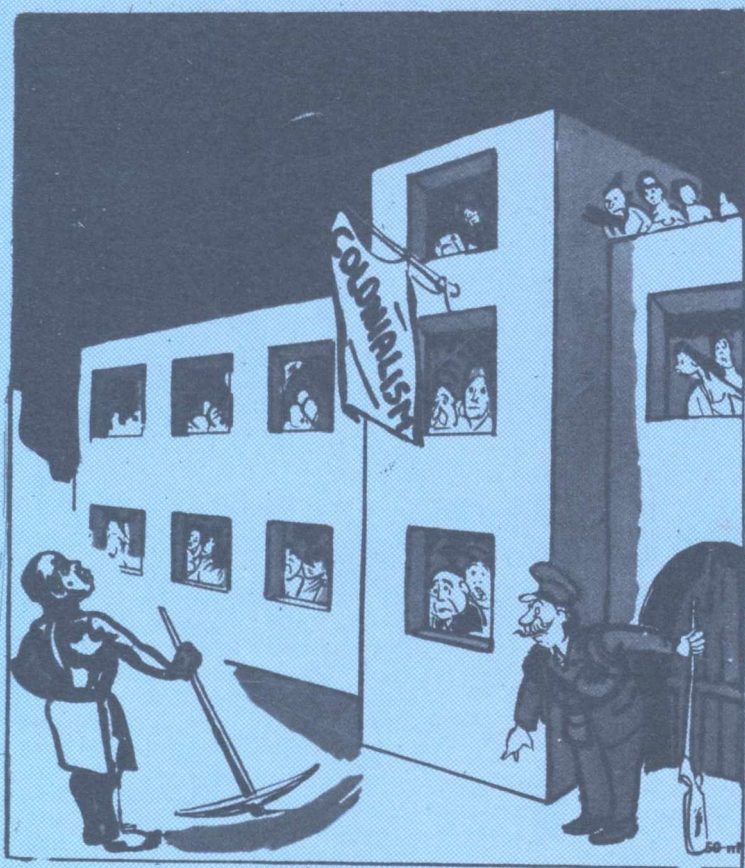
— Și unde mai pui că toți acești negri sînt roșii!
Desen din săptămînalul francez „Le Canard enchainé”.

Fără cuvînte
Desen din „l'Humanité Dimanche” (Paris)

Statuia libertății sud-vietnameză luminînd „Lumea liberă”
Desen din „l'Humanité” (Paris)

O altă clădire neautorizată care trebuie dărîmată.

Desen din „Shankar' s Weebly”, New-Delhi (India)

UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE

Prima repriză...

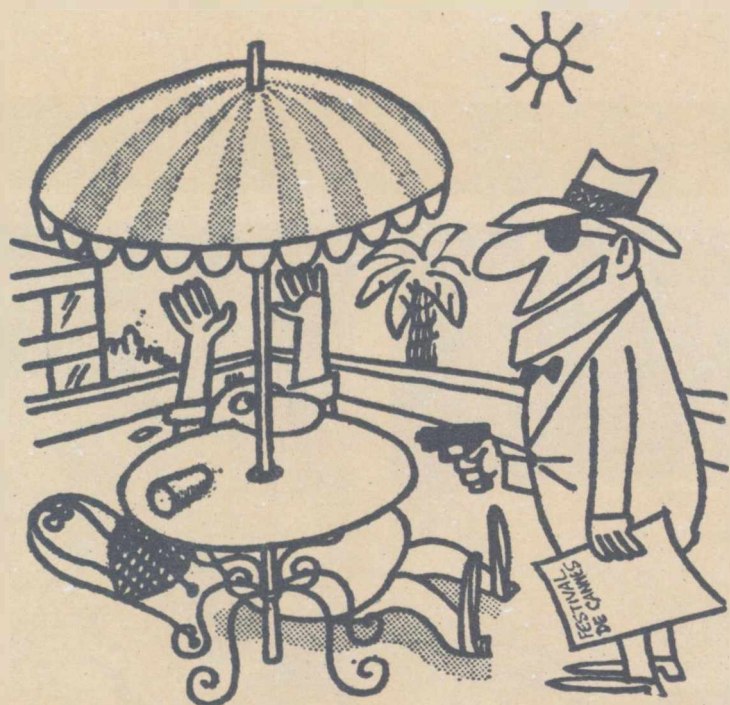
a doua repriză...

a treia repriză

Desen din „Vie Nuove” (Italia)

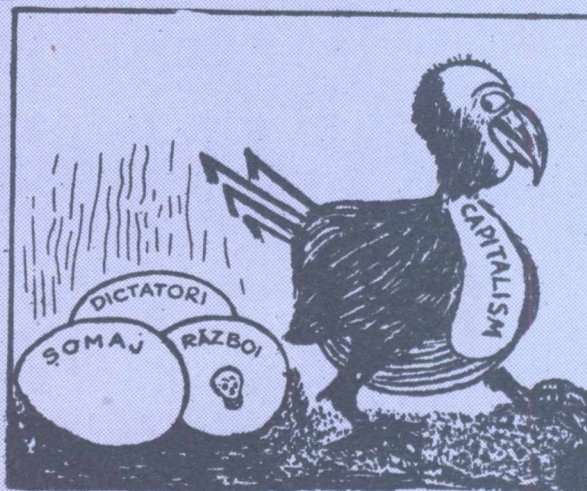
UMOR DE PESTE HOTARE •

— Nu aveți un mic rol pentru mine în viitorul film cu gangsteri?

Desen din „Vie Nuove” (Italia)

O cloșcă primejdioasă

Desen din ziarul sindical din Chicago „Industrial Worker”

UMOR DE PESTE HOTARE

O FAMILIE cu bucluc

(Tache intră în scenă. Are în mână un coșuleț acoperit. Intră Mache)

MACHE: Noroc, Tache! Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de-un car de ani!

TACHE: Uite și eu cu treburile! Acum mă duc la doctor!
MACHE: Dar ce ai? Ești bolnav?

TACHE: Nu eu! (arată coșul)

MACHE: (se uită și el la coș) Nu înțeleg!

TACHE: Vorbește mai încet, că doarme!

MACHE: Mitică, cine doarme, coșul?

TACHE: Nu doarme coșul! Doarme Pusi! Și m-a trimis nevasta cu el la doctor, că nu are poftă de mâncare! Nu-i place nimic!

MACHE: Păi, nu mănincă și el ce măninci tu?

TACHE: Nu.

MACHE: Dar cum?

TACHE: Mănincă și eu ce mănincă el! Și acum, de când el nu are poftă de mâncare, slăbesc văzînd cu ochii!

MACHE: Păi nu se poate, frate! Bea și tu niște lapte!

TACHE: Imposibil!

MACHE: De ce?

TACHE: Nu-i place! Și nevastă-mea spune că el e un suflet și nu putem să-l lăsăm așa!

MACHE: Și tu nu ești un suflet?

TACHE: Sint, dar eu nu „tore“, nu mă alint și nici nu miaun cînd vine ea acasă! N-am nici un fel de calitate! Așa că trebuie să-mi potrivească meniul după al lui!

MACHE: Și nu mănincă chiar nimic?

TACHE: Ba da!

MACHE: Ce?

TACHE: Șoareci!

MACHE: Aoleu!... Stai prost!

TACHE: Ba am noroc; că n-avem d-ăștia! Așa că tot mai am o șansă!

MACHE: Eu mă duc să vorbesc cu nevastă-ta!

TACHE: Nu-i acasă! E la munte!

MACHE: Și tu de ce n-ai plecat?

TACHE: Păi asta cu cine era să rămînă?

MACHE: Și ea cu cine a plecat la munte!

TACHE: Cu Miki!

MACHE: Cine-i Miki?

TACHE: Ălălalt!

MACHE: Care ălălalt, Tache?

TACHE: Ălălalt pisoi!

MACHE: Aveți doi?

TACHE: Nu. Avem nouă!

MACHE: Nouă!? Și poți tu să dormi cu nouă pisoi în casă?

TACHE: Nu, că avem curte!

MACHE: Aha, și ei dorm în curte!

TACHE: Nu ei! Eu!

MACHE: Și iarna ce faci?

TACHE: Iarna sint în deplasare! Pe teren! În iunie vin acasă!

MACHE: Adică vii în curte! Ia spune, tu ai văzut filmul „Casa noastră ca o floare“?

TACHE: De cinci ori! Dar nevastă-mi nu i-a plăcut! A spus că e inuman, fiindcă e contra pisicilor! Dar eu o să mă duc să-i rog să vină și la mine să mai facă un film! Și să-i dea titlul „Nouă și eu mine zece!“

MACHE: Ascultă, Tache, ceilalți pisoi au poftă de mâncare?

TACHE: Nu prea!

MACHE: Știi ce să faci ca să le revină pofta? Fă-le o baie în Herăstrău!

TACHE: Nu, că nu știu să înoate!
MACHE: N-au avut decît să învețe!

TACHE: Nu se poate, Mache! Măcar pe asta trebuie să-l păstrez!

MACHE: Ce înseamnă măcar pe asta?

TACHE: Auzi, Mache! Știi, eu stau într-o casă singur în curte!

MACHE: Da, mi-ai spus! Și?

TACHE: Pisoi i-am lăsat în casă! În baie!

MACHE: Înțeleg! Și ce vrei?

TACHE: Pot să dorm noaptea asta la tine?

MACHE: De ce? Nu mai vrei să dormi în curte?

TACHE: Nu-i vorba de asta! Dar am uitat robinetul la baie deschis!

MACHE: Aoleu! Păi fugi repede acasă și închide-l!

TACHE: Tu n-ai auzi că l-am uitat deschis? Eu te întreb un singur lucru: pot să dorm noaptea asta la tine?

MACHE: Tache! Sigur că da! Ești invitatul meu! Inseamnă că de poimîine dormi și tu în casă!

TACHE: Să sperăm!

MACHE: Pot să-l văd și eu pe asta? Pe Pusi?

TACHE: Te rog! (descoperă coșul care e gol)

MACHE: Dar nu văd nimic! Coșul e gol!

TACHE: Nemaipomenit! Sint un zăpăcit teribil!

MACHE: Dar ce-ai făcut?

TACHE: L-am pus pe ăla în coșul de rufe și eu am plecat cu coșulețul de piață!

MACHE: Și coșul de rufe unde l-ai lăsat?

TACHE: În baie!

(intră un băiat, Andrei)

ANDREI: Bună ziua, nene Tache! Să-mi dai o ciocolată!

MACHE: Cine e băiatul?

TACHE: E Andrei, băiatul vecinului! De ce să-ți dau ciocolată, Andrei?

ANDREI: Pentru că azi-dimineață am venit la dumneata să te rog să-mi dai voie la telefon! Nu te-am găsit acasă, dar prin lereastra deschisă am auzit că robinetul de la baie curgea. Am sărit repede pe fereastră și l-am închis! Așa că te-am salvat! Îmi dai o ciocolată.

TACHE: Mache! (leagă în brațele lui)

MACHE: (în timp ce-l scoate afară) Bravo! Frumos! Așa vă învăța la școală?

TACHE: (din brațele lui Mache) Dacă vrei o ciocolată, du-te și deschide robinetul de la baie!

SORIN RĂȘCANU

FIRME... INFIRME

Desene de AL. CLENCIU

Grădina „ZORI DE ZI“
RESTAURANT

— Nemaipomenit! Nu pot să-mi închipui cum arată găina asta a Zoiei, în chip de... taur!

Cofetărie
PRĂJITURI
PROASPETE

— Pe cinstea mea, azi-dimineață era aici cofetărie. Cînd s-or fi reprofilat, frate, pe textile?

Cooperativa
„CIZMĂRIA ELEGANTĂ“

— Zici că vrei să cumperi bilete la opera Măria e legată?
— O fi toată ziua, uite însă că noaptea...

Oul

LUI COLUMB

În fiecare an mă întorc din concediu cu forțe proaspete și cu prieteni la fel. Adică noi, fiindcă despre inginerul Columb, cea mai recentă cunoștință a mea contractată la munte, nu se poate spune că-i proaspăt fiind mai are opt ani până la pensie. Totuși, Columb e un inginer cu multă experiență și cu timpurile concurend culmile cărunte pe unde ne-am cățărât. Ne-am cunoscut în telefericul de la Cota 1 400, fiindcă la vechimea noastră în producție nu putea fi vorba de un alpinism per pedes, ci numai de unul per cablul. Acolo, deasupra prăpăstiilor amețitoare, din vorbă în vorbă, și din culme în culme, am ajuns la forța în kilogram-metri și la energia în kilowați-ore consumată de neobositul transportor alpin spre satisfacția obositelor noastre picioare și am exclamat:

— Asta-i culmea!...

— Nu e culmea, e vârful „Piatra Craiului“, observă Columb.

— Ba culmea e, că nu știam că ești tot inginer mecanic ca și mine.

La înapoierie, pînă-n Sinaia am coborît din surpriză în surpriză. Am aflat despre Columb al meu că este ca și mine tot șef de producție, tot într-o fabrică cu specific chimic, tot cu aceleași produse și că a doua mare pasiune a vieții lui, prima fiind doamna Columb, au fost soluțiile tehnice simple și ingenioase.

Seara, la o sticlă de „Azuga“ la gheață i-am mărturisit:

— Nene Columb, dac-ai ști de cît timp ne chinuim în fabrică să găsim o soluție practică de transport la ambalaj.

— Ei, noi am rezolvat asta de mult, făcu el.

— Trei luni am studiat, am gândit, am experimentat, pînă ce directorul, ca să nu mă astenizez complet, m-a ambalat și transportat la odihnă la munte. Zice: „Du-te și respiră ozon, că stimulează gândirea“. Și de cum am sosit, am început să respir cu atita nesăț de cădeam pe gânduri ceasuri întregi.

— De ce nu faceți și voi un transportor ca al nostru? Tot pentru ambalaj. Uite aici...

Și scoțind stiloul, pe nota de plată în valoare de 27 lei și 14 bani îmi trînti o schiță de transportor în valoare de peste 70.000 lei, ca idee.

— Simplu, nu? făcu Columb satisfăcut de ochii mei căprui supercâșcați.

— Formidabil! Simplu, ca oul lui...

— Exact. Numai că oul nu-i al meu, e inovația unui tovarăș de la noi. Dar o puteți aplica și voi foarte ușor.

Ultimele trei zile din concediu le-am dormit... Ca omul care nu mai are nici gânduri, nici griji,

În fabrică, directorul m-a felicitat:

— Bravo! Ai găsit-o!

— Adevărul e că am găsit omul care m-a inspirat.

— Putea să te inspire și Caraimanul, vorba e că soluția e bună și economică.

Și de atunci, cu omul meu, care e un munte de ingeniozitate, m-am împrietenit la toată. Sîntem mereu împreună. La meci, la film, la concerte.

După meciul cu Rapidul, în fabrică la noi a apărut o metodă rapidă de presare, după „Elena din Troia“, cinemascop color, o metodă colorimetrică de analiză, iar după concertul nr. 14 în si minor, la mașina nr. 12, randament major.

Treburile mergeau atît de îmbucurător încît directorul aflînd de Columb al meu, a luat inițiativa să trimită urgent pe toți inginerii din fabrică la munte. Poate cunosc și ei, acolo, cite un Columb. Și atunci ne punem la punct o tehnologie clasa-ntii. Ar fi bine, zice el, să găsim niște Columbi și în materie de chimie, că în fabrică sînt atîtea de făcut.

Acum cîteva zile, ies cu directorul din fabrică și, după colț, cu cine ne-ntîlnim? Cu inginerul Columb!

— Tovarășe director, zic mîndru, vă prezint pe amicul meu, știți, omul de pe munte, tatăl ideilor.

— Bravo, tovarășe, te feliești! Îl salută directorul. Prietenica dumneata, plini de inventivitate, mi-ar place și mie, și cît mai mulți.

— Ei, lăsați, făcu Columb pe modestul. La mine în fabrică sînt mulți, mai grozavi.

— Ce spui, tovarășe? Dar la ce fabrică lucrezi mata?

— Aici, după colț, la „Producția“.

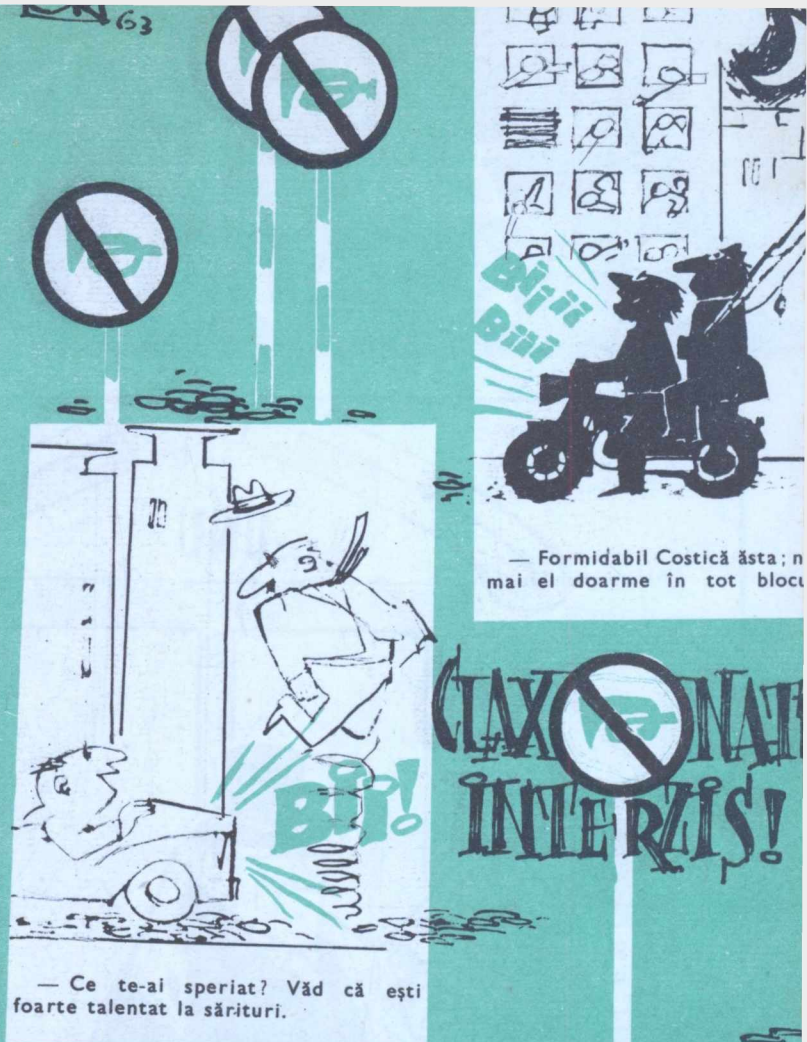
— Formidabil! sar eu. Păi, atunci sîntem vecini!

— Ia uite, domnule! se miră directorul, sîntem vecini și eu trimit inginerii mei la munte să găsească Columbi ca dumneata.

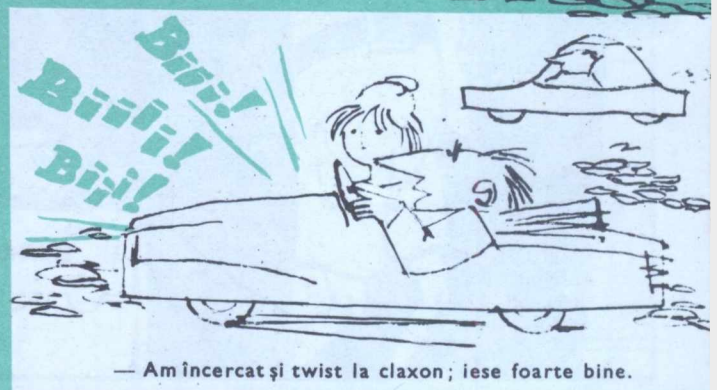
— Păi, nu-i mai aproape după colț, la vecinii dv.?

— Și ce simplu! observ eu. „Oul lui Columb“!

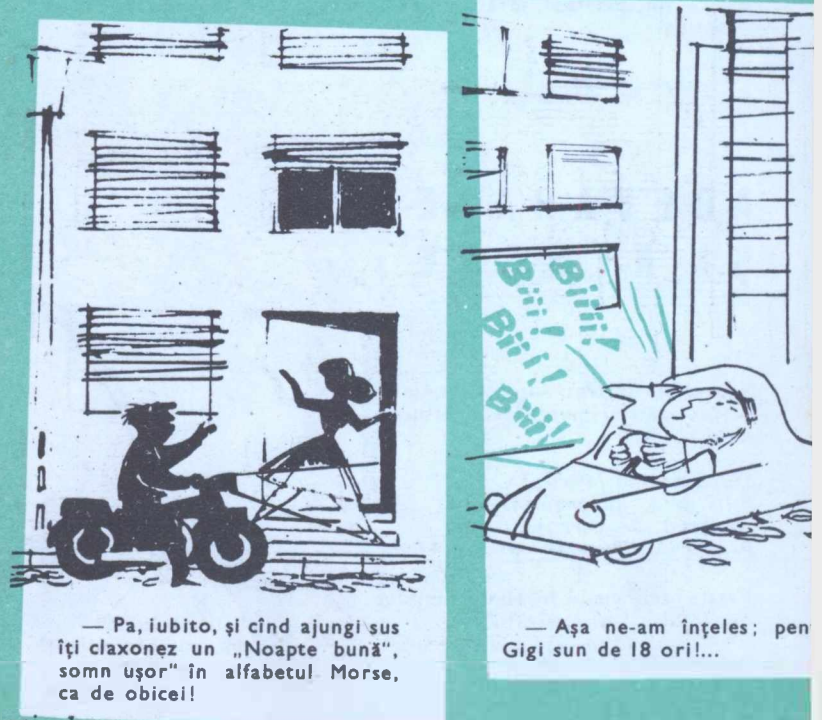
AI. LĂPUȘNEANU

— Ce te-ai speriat? Văd că ești foarte talentat la sărituri.

— Am încercat și twist la claxon; iese foarte bine.

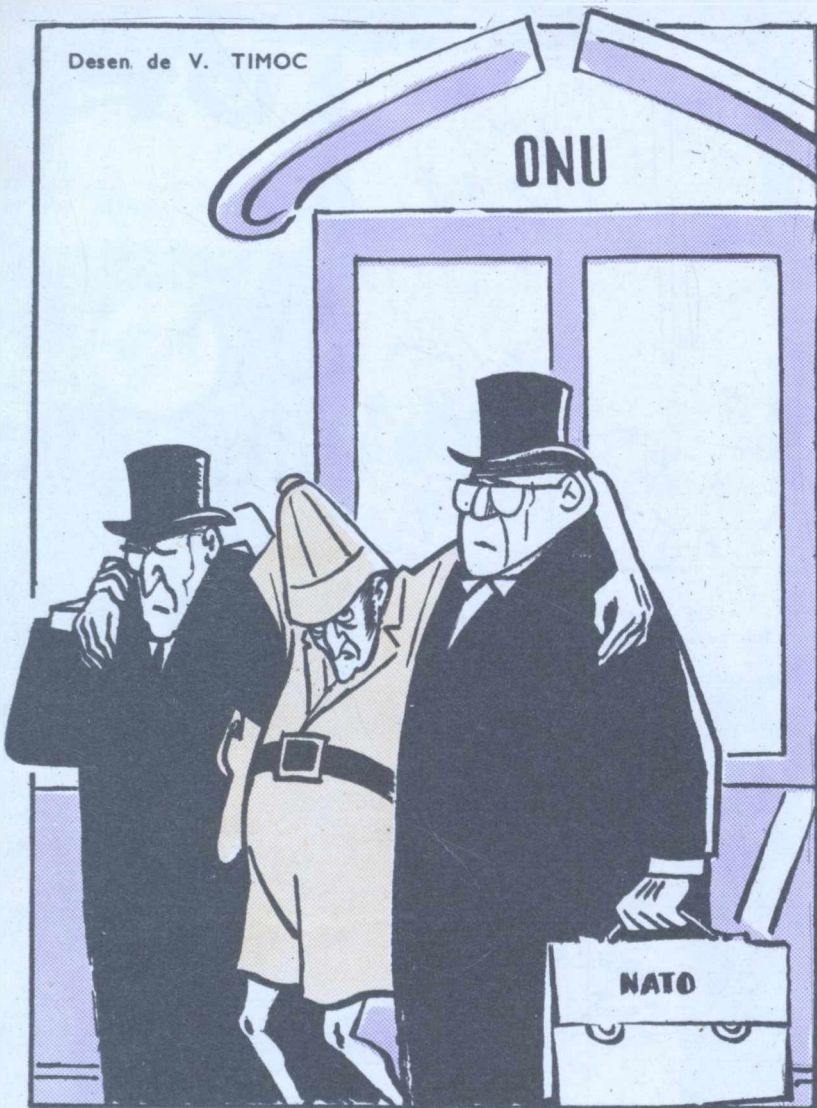
— Pa, iubito, și cînd ajungi sus îți claxonez un „Noapte bună“, somn ușor“ în alfabetul Morse, ca de obicei!

— Așa ne-am înțeles; pen Gigi sun de 18 ori!...

Desene de VLAD CRII

DIN ZONA DOLARULUI

Desen de V. TIMOC

— Ah, prieteni, fără sprijinul vostru n-aș putea suporta atîtea sesiunile!..

Fritz și Franz

Fritz și Franz discută într-un părculeț din capitala Germaniei federale:

— Ai auzit, Fritz, ultima noutate?

— Care?

— Wehrmachtul nostru va fi înzestrat cu cele mai noi arme de luptă. O să ni se livreze și din America.

— Știu, Franz. Am citit în ziare. Am auzit și la radio.

— Afară de asta, trebuie să-ți spun că multe fabrici încep să se reprofileze pe echipament militar. Ministrul de război a cerut să se fabrice mai puține basmale și mai multe mantale.

— Și asta am auzit, Franz dragă Tot la radio.

— Văd că știi multe. Dar asta poate că n-ai auzit-o: cancelarul a hotărît să nu se mai cheltuiască atîta băneț pe școli și cărți. Să se cheltuiască mai bine pe baionete și mitraliere.

— Exact. Și p-asta am auzit-o la radio!

— Se poate. Dar sigur că nu știi ce s-a hotărît în legătură cu atlasele!

— Ei, ce s-a hotărît?

— De acum înainte, în atlase, hotarele Germaniei vor figura cît mai departe, peste hotarele altor țări. Ei, de asta ce mai zici?

— Ce să zic? Am mai auzit-o și eu la radio.

— Dar multe ai mai auzit, frate! Apropo, se zice că Herr Krupp s-a înțeles cu magnații americani cum și unde să-și vîndă mărfurile. Americanii să nu se amestece în piețele lui Krupp, dar să le pice și lor ceva.

— Și p-asta am auzit-o.

— Și pe asta?

— Da. Tot la radio, dragă Franz. Dacă-ți spun: radioul e foarte bine informat.

— Văd. Dar chestia cu copiii o știi?

— Care?

— Cu tineretul!

— Să văd. Spune.

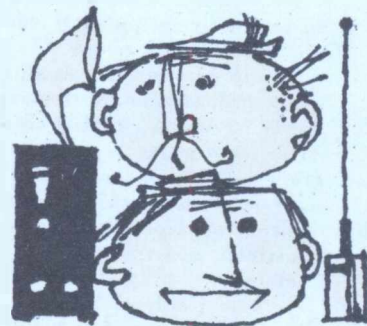
— Chiar astăzi unul din miniștrii noștri s-a ridicat în ședință și a cerut să se facă pentru tineret organizații de tip militar, unde copiii să învețe cum se mărșăluiește și cum se ține stiletul. Se pare că și cancelarul nostru este de acord.

— Știu.

— De unde știi?

— Am auzit la radio.

— Imposibil, Fritz dragă, de rîndul acesta nu te cred. N-ai auzit!

— Ba am auzit.

— Dacă-ți spun că nu! Asta s-a discutat acum o oră la minister. Nepoata mea e secretara ministrului și mi-a spus tot. N-avea timp să se difuzeze la radio...

— Dă-mi voie...

— Ce să-ți mai dau voie?

— Să-ți spun cum am auzit la radio...

— Cînd ai auzit, omule?

— În anul 1935. Toate cîte mi le povestești le-am auzit atunci la radio. Dacă-ți aduci aminte, era pe vremea aceea o emisiune pentru Hitlerjugend...

V. P.

ADEVĂRATE ȘI RIMATE

Numeroși italieni au fost înșelați cu un așa-zis aparat de adormire rapidă.

După ce l-au folosit,
Știi de ce au reclamat
Aparatul de dormit?
Pentru că... s-au deșteptat!

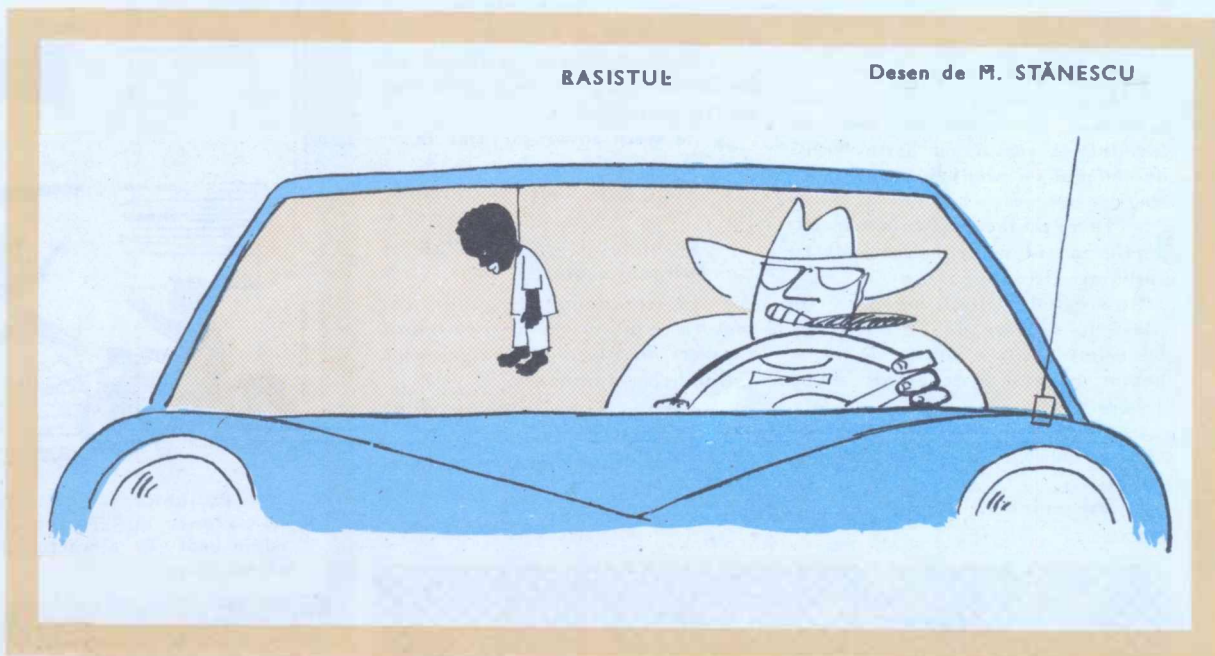
Crește delicvența în rîndurilevilor
de școală din Australia.

Ocupați, fără-ndoială,
Cu asemenea păcate,
Și luvățătura-n școală
O prind numai... pe furate.

VICTOR TEODOR

RASISTUL

Desen de M. STĂNESCU

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

În loc de „huooo, arbitru!”

Spectatorii stadionului din capitala Venezuelei nu mai strigă clasicul „huooo, arbitru!”. Acum, strigă modernul „en garde!”. Cu acest strigăt, la ultimul meci de baseball, un spectator a scos un pistol. Și într-adevăr a fost ultimul meci. Ultimul, pentru arbitru. După această întâmplare, arbitru n-a mai avut meciuri. A avut numai paras-tase. Până să-și dea seama ce se întâmplă, bietul arbitru și-a dat duhul. După evacuarea cadavrului, meciul a continuat în aceeași atmosferă de entuziasm general...

Record cu capul

Nici nu vă taie capul cîte se pot face cu un cap omenesc. Fotbalistul norvegian Thorbjørn Pedersen și-a pus într-o zi capul la bătaie și a bătut neîntrerupt cu capul o minge de 13.270 ori, fără ca aceasta să cadă jos nici o dată. După aceasta a căzut jos... recordmanul. A doua zi, ziarele de senzație au publicat portretul recordmanului, cu explicația: „Capul care a bătut cel mai mult o minge”. Era poate mai simplu să fi spus direct: „Omul care e cel mai bătut în cap”!

Cît dai, ca să nu fie prea puțin?

Cel mai șmecher gangster din lume își face în prezent meseria în Mexic. Ziarul „Ultimas Noticias” arată cum operează șmecherul de gangster: el trimite pur și simplu victimei următoarea scrisoare: „Gangsterii îmi oferă 100.000 pesos ca să teucid. Cît îmi oferi ca să nu fac acest lucru?” Pînă acuma originalul gangster n-a ucis pe nimeni, dar a primit cîteva sute de mii de pesos.

Poliția se plînge că nu poate să-l prindă, pentru că gangsterul cel șmecher umblă în uniformă de polițist. Și, probabil, nu mai poate să identifice dacă-i într-adevăr gangster în uniformă de polițist, sau un polițist cu maniere de gangster!

Salazar despre Guineea și Guineea despre Salazar

Asta-i părerea lui Salazar: numai colonialismul salvează „civilizația” Guineei „portugheze”. Părerea lui, scrisă în ziare, n-a putut fi însă aflată de locuitorii Guineei pentru că ei nu citesc ziare. De ce nu citesc? Pentru că în toată Guineea nu e nici o școală pentru băștinași. De ce nu-ș școli? Din multe motive. Întîi, pentru că sînt prea puțini profesori. Al doilea, pentru că sînt prea puține cărți. Al treilea, pentru că sînt prea puține fonduri. Al patrulea, pentru că sînt prea mulți colonialiști portughezi în țară...

Au dispărut gangsterii

Ziarele franceze relevă un fapt senzațional: în regiunea Angers din Franța au dispărut gangsterii. În schimb, au apărut „pirății de uscat”. Spre deosebire de gangsteri, care umblă cu subtilități, aceștia ies la drumul mare și pradă. Asta-i adevărul gol-goluț. Pleacă cetățeanul la drum și îi iese în cale adevărul gol-goluț, și rămîne cetățeanul gol-goluț. Poliția susține că asemenea pirăți n-au viață lungă. Dacă intră poliția în acțiune, pirății de uscat vor dispărea ca prin farmec. Probabil, în locul lor, vor reapărea gangsterii...

Franco e pe cale să obțină un ajutor francez

Desen de EUGEN TARU

„PUNGUȚA”... în versiune modernă

Libertatea de a avea grenade

Un fapt divers relatat de ziarele franceze: a fost prins minorul „Daniel” care se distra, aruncînd ici și colo cu grenade. Normal, ca și cum ar fi aruncat cu coji de portocale. Cîteva vorbe despre arestarea lui Daniel și cîteva vorbe despre eliberarea lui. Totul s-a petrecut ca și cum ar fi traversat pe roșu: o mică morală și bună ziua. Ca și cum n-ar interesa pe nimeni unde își face tinerețel asemenea educație!

Sau, dacă vreți, ca și cum ar interesa pe cineva acest lucru!

Cum vă place și cum nu vă place

Emisiunea „Cum vă place” la televiziunea pariziană. Pe micul ecran, turnul Eiffel. Sus, în turn, două femei. Ce fac ele? Se sinucid. Iubiți ascultători, iată, în acest moment cele două femei se aruncă jos în stradă și se fac zob. V-a plăcut? Dacă v-a plăcut, aflați că v-ați înșelat, deoarece nu s-au făcut zob. A fost numai un truc. Și acum veți vedea un truc despre cum se face un omor. Ceea ce ați vizionat, dragi ascultători, se numește emisiune... coregrafică. Așa-i că este distractiv? Vă rugăm să ne scrieți ce v-a plăcut mai mult, ce doriți să mai vedeți...

Emisiunea descrisă mai sus este autentică. În legătură cu „Ce doriți să mai vedeți”, se spune că după asemenea emisiune unii telespectatori vor să vîndă televizorul...

Asigurarea javrelor

În Anglia, s-a înființat, în fine, o societate de asigurare pentru cîini. Tot cîinele cu dare de mină, pardon, de picior, poate să plătească o taxă de 2,50 pence pe săptămînă. În cazul cînd se îmbolnăvește cîinele, stăpînul primește ajutor de boală pentru cîine. Astfel, s-a asigurat asistența medicală pentru cazul cînd se îmbolnăvesc cîinii. N-a mai rămas decît să se rezolve și pentru cazul cînd se îmbolnăvesc oamenii...

Fig.

ȘTIRE ULTRASCURTĂ

În legătură cu spectacolul de balet care s-a dat la Madrid, cu prilejul unicarnaval, ziarele au relatat că în țară există multe grații. Credem că e o greșeală de tipar. Există multe gratii...

Făbojul urzicii

Nouă luni fără sandale

Correspondență, prin poștă, între „Urzica” și Uniunea regională a cooperativelor meșteșugărești Brașov:

„Urzica”: — Tovarășa Stroescu Ioana din Codlea a dat, acum... nouă luni, o pereche de sandale la atelierul cooperativei „Ardeleana” (responsabil: Pascu Nicolae), să le facă o mică cusătură, dar sandalele stau necusute de nouă luni fiindcă n-are atelierul... ac la mașina de cusut.

U.R.C.M. Brașov: — Nu-i adevărat. Abia acum o lună a adus cetățeană sandalele și, după două săptămîni, i-au fost cusute.

„Urzica”: — Mai gîndiți-vă, mai cercetați, poate că e tot cum zicem noi.

U.R.C.M. Brașov: — Ne-am gîndit, am cercetat și... nu e cum ziceți dv. Sandalele n-au stat necusute nouă luni, ci numai... opt. Și nu numai din neglijența atelierului, ci și din...vigilența tovarășului președinte al cooperativei, C. Andronache, care — găsind sandalele în atelier — le-a... confiscat fiindcă aveau tocurele reparate de curînd și erau prin urmare, suspecte... Dar, după opt luni, lucrurile s-au lămurit: conducerea Uniunii regionale a sancționat cu „avertisment” pe tovarășul președinte al cooperativei și a cerut pedepsirea tovarășului responsabil al atelierului.

Reflecția „Urzicii”: — Va să zică, pentru cine n-are... ac de

cusut, se găsește, pînă la urmă... ac de cojoc.

Bălțeanu, Stronschi și Scurteanu

Unii șoferi și taxatori de pe autobuzele I.R.T.A. Iași nu-și îndeplinesc serviciul în mod conștiincios. Încarcă mai mulți pasageri decît permite capacitatea autobuzului și nu opresc în toate stațiile.

Șoferul Bălțeanu Valeriu de pe traseul Sîntă Maria-Iași a avut în autobuz, în una din curse, în loc de 37 de călători... 56 (și sub acest pretext n-a mai oprit și în stația Trifești), — iar șoferul Stronschi Ilie de pe traseul Bivolari-Iași, în loc de 37 de pasageri, a avut... 41 (și sub acest pretext n-a mai oprit în stația Probotă).

Spre a-i obișnui să încarce numai cît trebuie, I.R.T.A. Iași i-a... încărcat pe cei doi nedisciplinați cu... sancțiunea cuvenită și, spre a-i obișnui să oprească în toate stațiile, le-a indicat chiar prima „stație” de pe traseul... sancționaților: „mustrarea”.

Tot cu „mustrare” a fost sancționat și taxatorul Scurteanu Ilie, fiindcă a refuzat să dea unei pasagere condica de reclamații, iar cetățeană insistînd a fost insultată.

Morala: cînd nu te muștră conștiința, te „muștră” I.R.T.A.

Grancea din Telejna

Tehnicianul veterinar Grancea Constantin din comuna Telejna (raionul Vaslui) avea o...tehnică specială: începea de dimineață la bufetul din comună, iar pînă seara trecea pe la toate cooperativele din sate.

Această tehnică avea însă un cusur: îl purta numai pe trei cărări, — încît bravul veterinar nu nime-re niciodată cărările care duceau la grajdurile unde era bolnavă cite o vită.

Vitele erau însă inteligente și politicoase: se îndirjeau să se mențină în viață, pentru a putea umbla dumnealui beat mort.

Dar nu toate vitele și-au putut duce politețea pînă la capăt. La un moment dat, majoritatea vițelilor de la ferma de vaci din Dobroslovesți, niște viței fără prea multă educație și lipsiți total de îngrijire veterinară s-au îmbolnăvit grav.

O mamă de vițel însă, dîndu-și seama că din cauza veterinarului vlăstarul ei s-a îmbolnăvit — a cerut ca acest salariat, dacă nu poate să se lase de băutură, să se lase de meserie. Că doar nu se face ea, din vina dumnealui, frumusețe de vițel să ajungă într-un asemenea hal, încît să nu se poată uita nici măcar la o poartă nouă...

Articolul 236, litera a

Alexandrescu Ion, salariat la I.R.E.P. — S.C.M. (Întreprinderea regională de electricitate Plonești — Secția Construcții Montaje) a furat din magazia întreprinderii niște materiale.

Om fără judecată!
Urmarea: patru luni închisoare.
Acum, se poate spune despre el că e un om cu... judecată.

Instalația de sonorizare a cinematografului căminului cultural din Ștrugari (Bacău) a fost defectă timp îndelungat.

— la exemplu, nevastă! Și eise ceartă, dar nu-i aude nici dracu!...

Desen de N. CLAUDIU

MEȚA MOR- FOZĂ

Acum cinci ani a publicat
Placheta de poezioare
Ce-n toată țara a zburat
În două mii de exemplare.

(Tiraj modest, de-ncepător,
Atît cît să nu zici că nu e,
Dar fericitul autor
Se și inchiupia statuie!)

Din clipa-aceea a-nceput
Să-i crească burta, a prestanșă,
Și-n locul vechiului salut
Mă ignora, de la distanșă.

De scurtă vreme însă, el,
Poetul marilor iluzii,
Mă-ntîmpină cu ochi de miel
Și c-un suris în colțul buzii.

I-a spus probabil cineva
(Și vestea proastă zboară iute!)
C-am dat de cărfulia sa
Rămășă-n ștand, la „nevîndute”.

Și mai curînd sau mai tirziu,
Cu pana mea înversunată,
Se teme omul să nu scriu
De el vreo cronică rimată!

STELIAN FILIP

FABULE COMPRIMATE

PE MALUL LACULUI

Pe malul lacului, o broască
Cît ceapa ochii și-i bulbucă,
Orăcîind să te-ășurzească:
Păzea, că vreau să-nghit o știucă!
...Și-a prins din milul mișcător,
Ca de obicei, un viermișor.

PORCUL, TOT PORC

Gindea un porc, cu ritu-n troacă:
O! De-aș putea și eu zbura,
Ca vulturul m-aș înălța,
De sus, să-mi caut o băltoacă!

NU TOT CE RAGE...

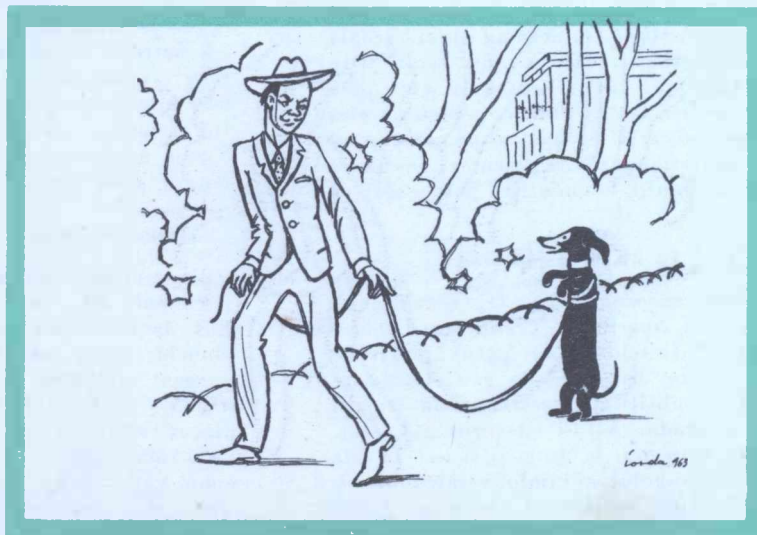
Un mînz, în spume, vine-n goană
— Un leu, mămuică! E-n vilcea,
L-am auzit pe cînd rănea.
— De ce te sperii de pomană?
Nu tot ce rage leu e chiar,
Mai poate fi și un măgar.

GÎFIND CU LIMBA SCOASĂ

Gîfîind, cu limba scoasă,
S-a întors Grivei acasă.
— Ia priviți, a spus giscanul,
Cît o fi muncit sărmanul!
— Da' de unde! Se tot plimbă
Sau, de-i cald, stă tolănit.
Să nu judeci după limbă
Și nici după gîfîit!

DAVID B. FLORIAN

C. RĂBOJ

— Ori mergi ca oamenii, ori te duc acasă!

Desen de MARIN IORDA

ISTORIOARE ÎN DOI TIMPI

DRESURĂ DE ÎNALTĂ CLASĂ!

Un dresor a achiziționat pentru cire o maimuță. Cîteva dresori, care nu-l priveau cu ochi buni, fiindcă era un dresor mai priceput decît ei, au început să-l critice, arătînd că face familiarism. Cum au argumentat acuzația de familiarism? Simplu. Cică dresorul a achiziționat acest animal fiindcă și dumnealui, dresorul, se trage din maimuță...

Morala: Mai sînt unii care, prin atitudinea lor dovedesc că nu s-au tras încă, cu totul, din maimuță.

ELEFANTUL

Într-o pădure și-au făcut într-o zi apariția cîteva vînători. Animalele, speriate, au prins să se ascundă care încotro. Tigrii într-o vizuină, păsările în desișul copacilor, lei în birlogul lor. Elefantul s-a pitit într-un

tufiș, apoi, sigur de el și de puterea lui, a început să-și poarte cu aroganță trompa încolo și înapoi, pînă dincolo de tufiș. Vînătorii i-au zărit trompa: Pac! Pac! Au tras în el și l-au ucis.

Morala: Să nu-ți iei nasul la purtare...

DILEMĂ

Un vînător a năvălit în culcușul unui tigru și l-a împușcat.

Morala: Tigru e sălbatic, vînătorul e civilizat.

SINCERITATE

O vulpe și-a invitat acasă de onomastica ei cîteva prieteni: o găină, o rață și un miel.

Fiind întrebată de ce nu a invitat și un urs, în loc de morală, vulpea a răspuns: „Ursul nu mi-e prieten. Nu pot să-l înghit!”

SOCOTEALA DE ACASĂ...

Într-o instituție s-a făcut liber un post de șef. Deși nu avea nici un fel de merite, girafa a început să facă scandal, susținînd că ei i se cuvine funcția. A strigat, s-a bătut cu pumnii în piept, a zberlat, dar postul de șef n-a fost ocupat de girafă.

Morala? Fără merite nu poți să ajungi, chiar dacă faci git...

UN LUP CARE A FĂCUT-O DE OAIIE

Lupul, gestionar la o crescătorie de găini a primit materiale să construiască un adăpost trunic pentru găini. Din jumătate de materiale, el a construit un adăpost subred iar cealaltă jumătate de materiale a vîndut-o prietenilor. După trei zile, vînțul a luat pe sus acoperișul, lăsînd descoperit adăpostul pentru găini.

Morala: orice găinărie este descoperită...

BANII DE BUZUNAR

Ieri după-masă i-am făcut o vizită amicului meu Ștefan. El nu era acasă, iar Ada, soția lui, stătea tare posomorîtă.

— Ce ai, Ada? — am întrebat-o eu prudent. V-ați certat?

— Da.

— De ce?

— Mi-am dat seama că Ștefan mă păcălește.

— Cum te păcălește?

— În ziua leii și-a oprit o sută de lei. Țștia-s banii lui de buzunar. Azi mi-a cerut cîinci lei, zicînd că și-a cheltuit fondul. Atunci l-am pus să-mi facă socoteala, să văd pe ce a cheltuit banii.

— Și?

— Mi-a făcut exact socoteala. Abonament de tramvai, țigări, rate la cărți, cotizație, tot. Au ieșit exact o sută de lei.

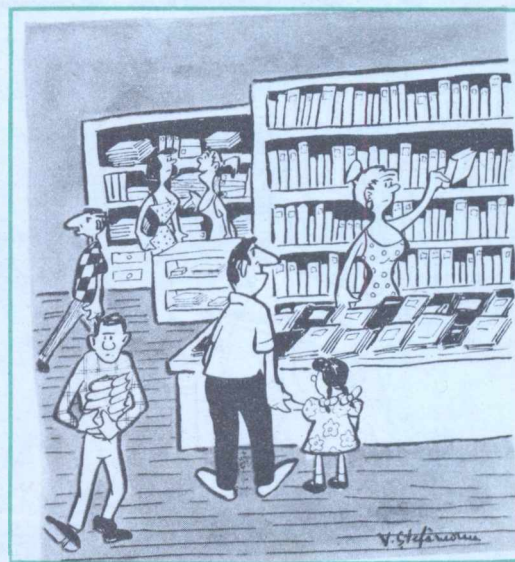
— Ei, și atunci eu ce te-a păcălit?

Ada izbucni în plîns.

— Cu ce? Cu cei cincisprezece lei, pe care i-am luat eu din buzunar pentru aragaz, fără știrea lui. Și el totuși... mi-a dat socoteala exact la o sută de lei!

PETRE BOKOR

„CALIFICARE”

— Aveți cărți cu poze colorate, pentru copii? — Da! „Roșu și Negru”!

Desen de V. ȘTEFĂNESCU
— elev — București.

FORȚA DRAGOSTEI

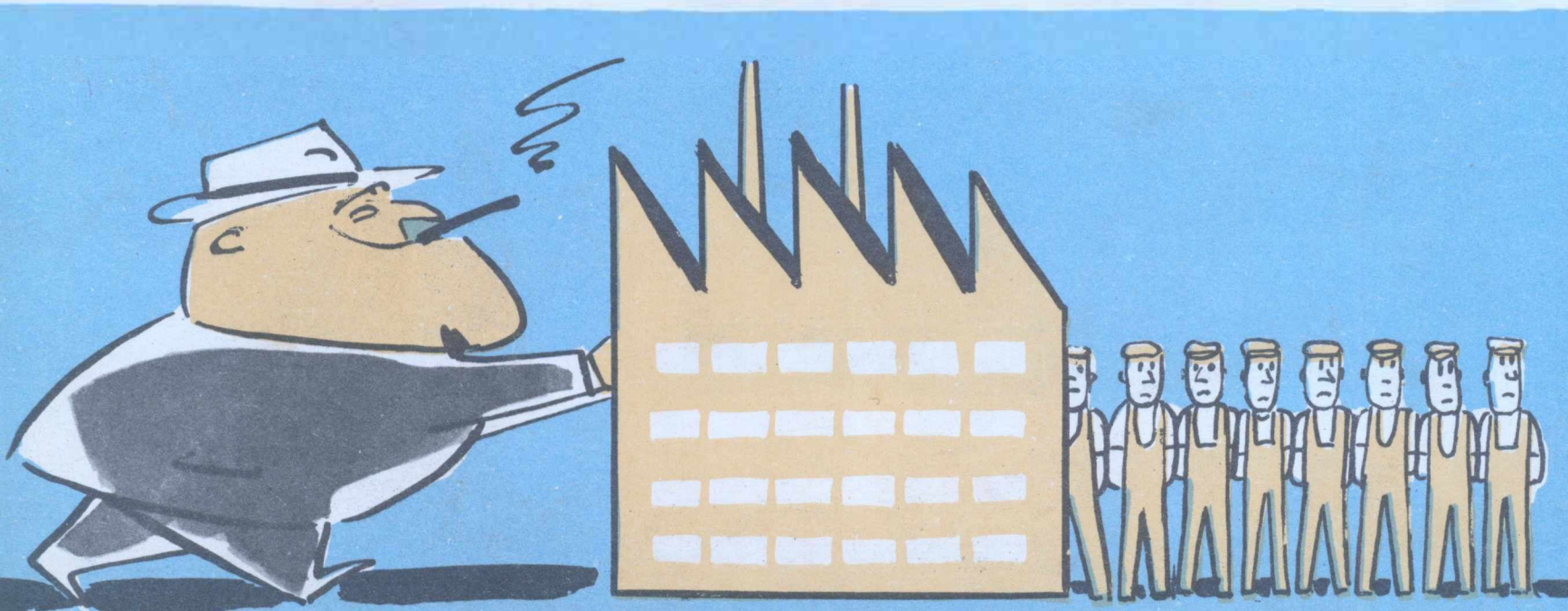
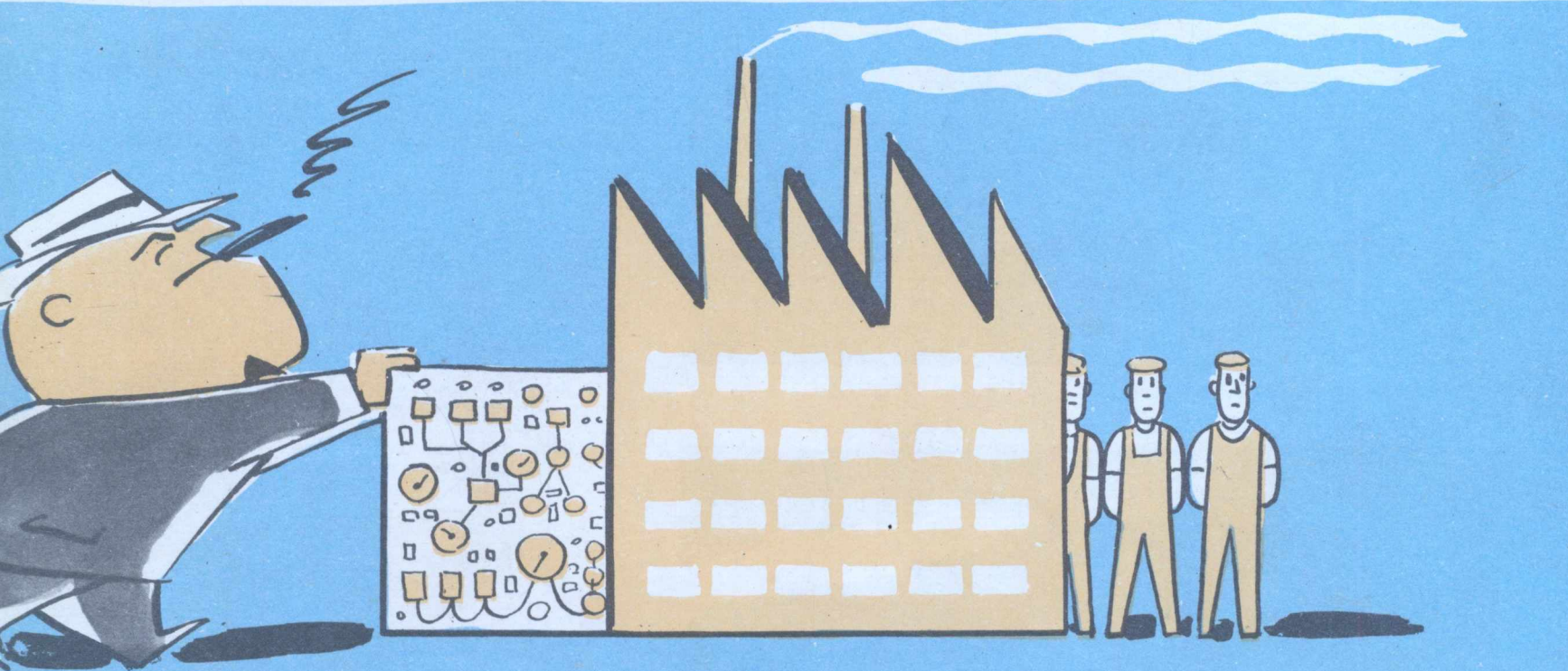
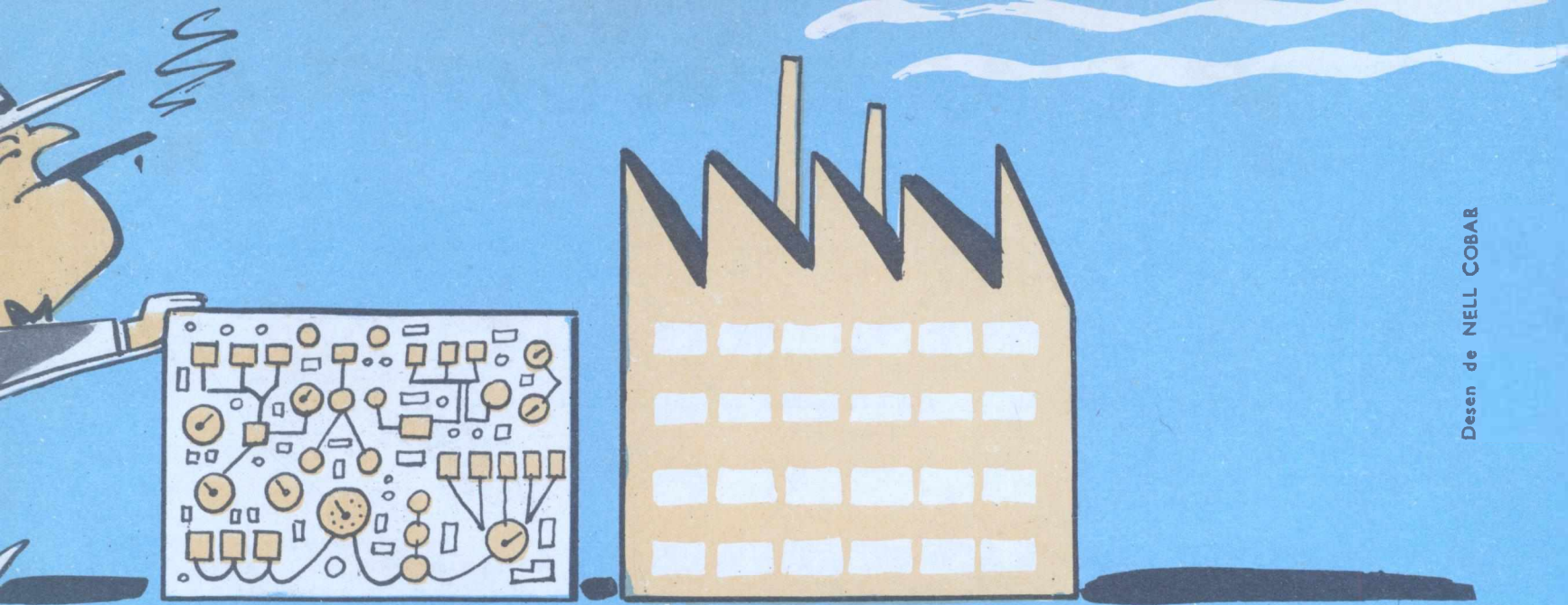
Desen de NELL COBAR

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25, Telefoane: Secretariat: 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34
Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27

41601

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘINTEI” BUCUREȘTI

„AUTOMATIZARE” CAPITALISTĂ